ISSN 0132-4462

БЕРЕЗЕНЬ

1979

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 5 (1047)

Ціна номера 20 коп.

ЮНІСТЬ

ЩЕДРІ ДІТКИ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

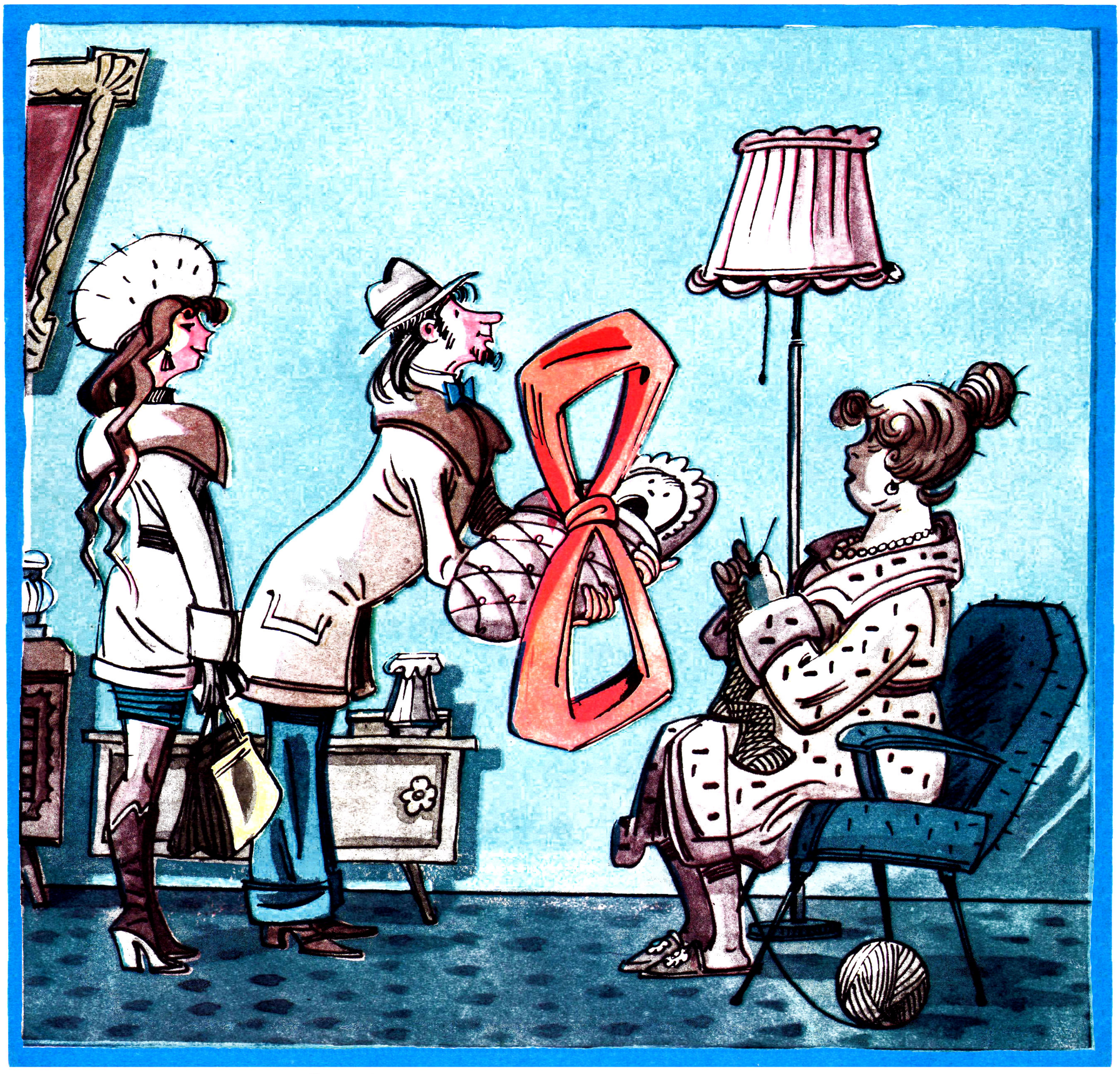

— Ось тобі, мамо, наш подарунок до Восьмого березня! Доглядай, рости, люби, виховуй свого дорогого внука.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

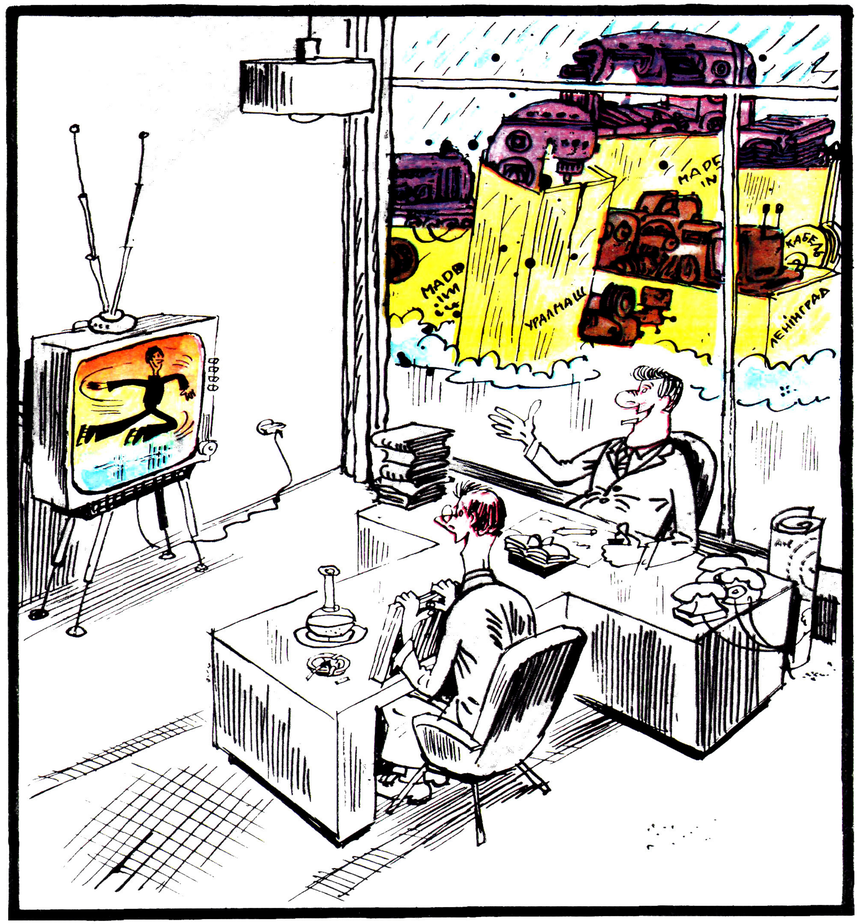

— Яка техніка, га?!

Телеграфне Агентство Перця

ЗА НОВИМ РЕЦЕПТОМ

Наш житомирський кореспондент, відвідавши Андрушівський сирзавод, поспішає повідомити наших читачів, що незабаром тут буде виготовлено першу партію прісного сиру. І хоч за всіма існуючими рецептами сіль є безумовним компонентом цього продукту, технологам доведеться обійтися без неї. Оскільки виробниче об'єднання «Артемсіль» Донецької області ще й досі не поставило їм фондових 64 тонн солі, незважаючи на те, що завод іще з вересня 1978 року атакує об'єднання листами і телеграмами.

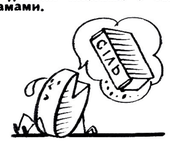

БУДЬМО СТРУНКИМИ!

Кор. ТАП передає з Ворошиловграда:

Щоб уникнути ожиріння, треба менше їсти мучного. А щоб менше їсти мучного, треба різко скоротити випуск виробів з тіста. До цієї простої, але геніальної ідеї додумалися у ворошиловградській конторі «Вуглепостачзбут», що по вулиці Леніна, 38. На шляху до втілення її у життя тут уже зроблено перші практичні кроки. Так, Пробіжнянському хлібозаводові на Тернопільщині ця контора ще з другого кварталу минулого року вперто не відправляє 65,5 тонни вугілля, за яке вона давно стягнула з Чортківського районного споживчого товариства належну суму. На напоєгляні ж дзвінки й листи пробіжнян «Вуглепостачзбут» відправив їм кілька папірців, якими, звичайно, багато не натопиш і, тим більше, хліба ними не випечеш.

ВИХІД З БЕЗВИХІДНОГО СТАНОВИЩА

УСМІШКА

Коли я приносила зі школи табель, *мама цілувала мене і називала своєю* любою донечкою. Бабуся казала, що я розумниця, і обіцяла подарувати свої срібні сережки. І лише тато морщився:

— А могли бути іще кращі оцінки. Онде у Марченків син, мабуть же, краще вчиться. Ні, не виправдовуєш ти моїх надій.

Коли після випускного вечора я принесла додому срібну медаль, мама знову назвала мене любою донечкою і побігла до телефону: хвалитися Марченкам. Їхній син, до речі, закінчив школу на трійки. Бабуся пожалкувала, що медаль не можна приколоти до випускного плаття: тоді б до неї так пасували її срібні сережки. Тато теж залишився вірним самому собі.

— Але ж медаль не золота, — пробурмотів він. — Усе-таки не виправдала ти моїх надій.

Наступною подією в нашій сім'ї був мій вступ до інституту. Мама просто сяяла від щастя, казала, що Марченки луснуть від заздрощів. Тим паче, що їхній син провалився на першому ж екзамені. Бабуся знову пообіцяла подарувати свої срібні сережки, тільки не зараз, пізніше. На її думку, негоже було б носити сережки на лекції. А тато...

— Це тобі просто пощастило, — безапеляційним тоном заявив він. — А втім, інститут ще закінчити треба. Не думаю, що це тобі вдасться. Ти завжди не виправдовувала моїх надій.

Татових надій я справді, мабуть, не виправдала, але саме тим, що успішно закінчила інститут.

Минав час. Одного чудового дня я оголосила своїм рідним, що виходжу заміж. Перед мамою одразу ж постало важливе питання: запрошувати чи не запрошувати на весілля Марченків (їхній синок тиждень тому розлучився з *дружиною*). Бабуся *нарешті подарувала* мені свої срібні сережки.

— Радійте, радійте, — сказав нам тато, — ось приведе вона в сім'ю якогось «хіпі», тоді порадієте.

І хоча мій Миколка абсолютно не був схожий на «хіпі», на весіллі я була сама не своя: все чекала, що батько знову заведе мову про невиправдані надії.

Ви можете зрозуміти причину таткового скептицизму? Я, наприклад, не могла. І тому одного разу вирішила, як то кажуть, привести все до спільного знаменника.

— Чого ти ще хочеш? — спитала я батька. — Може, мені професором стати? То я вже готуюсь до аспірантури...

— Дочко моя, — похитав сивою головою тато, — не в тому справа. Ти виправдала б усі мої надії ще двадцять п'ять років тому, якби... народилася сином. Я так мріяв про хлопчика...

Нічого не вдієш. Довелося відкласти на рік вступ до аспірантури і подарувати йому... онука.

Наталя КУЛИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

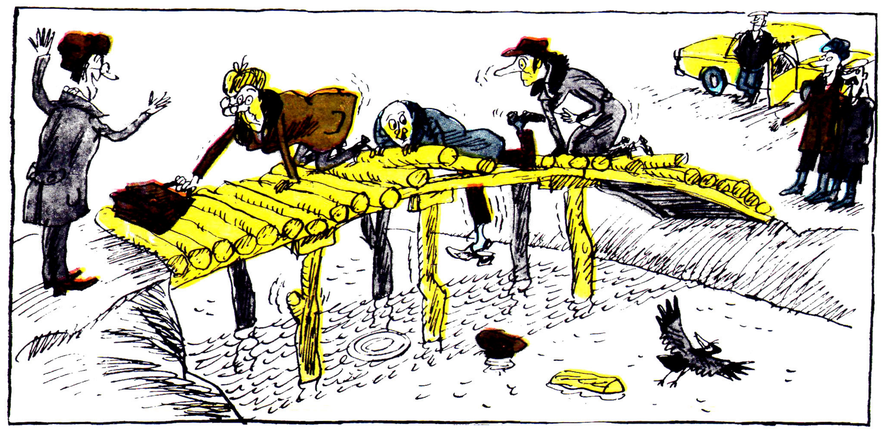

— Та це комісія міст після ремонту приймає...

Дали перцю!

«Кажуть, що папір усе витримає. Але ми певні, що й папір не витримає отих слів, яких нам довелося наслухатися від голови колгоспу Цибулі І. У. та секретаря парторганізації Кравченка В. В., коли вони, добре жильнувши, *усіляко ображали нас. Щоправда,* наступного дня обидва клялися, буцімто нічого не пам'ятають. То, може, Перче, з твоєю допомогою їм нагадають про це і водночас заклинчуть до порядку»,— писали у своєму листі до редакції колгоспники колгоспу «Перемога» (Золотоніський район Черкаської області).

Начальник Золотоніського управління сільського господарства Б. Г. Анацький повідомив редакції, що дійсно Цибуля та Кравченко у нетверезому стані грубо й нетактовно повели себе з колгоспниками, а потім продовжили лайку ще й у приміщенні Лукашівської дільничної лікарні.

Їхній негідний вчинок був предметом обговорення на засіданні бюро райкому Компартії України. Рішенням бюро на Цибулю та Кравченка накладено суворі партійні стягнення. А Кравченка звільнено з роботи.

БІОЛОГІЧНІ ПЕРЕШКОДИ

А знаєте, на що здатні мідії і медузи — ці безневинні морські створіння?

Здатні спричинити серйозну проблему, як це, приміром, сталося на Ждановському металургійному заводі «Азовсталь». Настільки гостру проблему, що дирекція згаданого підприємства змушена була звернутися по допомогу до вчених-океанологів.

Але ті, на жаль, не допомогли.

Тоді керівники «Азовсталі» відрядили депутацію у Ждановський філіал Українського інституту по проектуванню металургійних заводів. Подумайте, мовляв, дорогі товариші, і щось придумайте.

Проектувальники довго мізкували, але не придумали нічого путнього. «Хай усе ж таки думає наука», — вирішили. І написали листа в Севастопольський інститут біології південних морів. Спершу одного, а потім і другого. «У зв'язку із збільшенням вмісту солі в Азовському морі у ньому з'явилися мідії та медузи. Личинки мідій проникають у трубопроводи морського водопостачання заводу «Азовсталь», прикріплюються до них, швидко ростуть, збільшуючи гідравлічний опір.

Коли мідії відриваються великою масою від стін труб, створюється аварійна ситуація... Медузи налипають на сітки морських насосних станцій і різко скорочують подачу води в труби... Щоб визначити методи боротьби з мідіями і медузами, завод звертався в різні науково-дослідні заклади. Однак не одержав оптимальних рекомендацій... Тільки ваш інститут спроможний розв'язати цю проблему... Дуже просимо виконати відповідні дослідження на заводі «Азовсталь», — благали проектувальники.

Для ясності додамо: вода, котру бере з моря завод, іде на виробничі потреби — охолоджує металургійні агрегати. А трубопроводи, в які разом із водою потрапляють живі організми, довжелезні: якби їх витягти в одну нитку, то вона сягнула б двохсот кілометрів.

Науковці інституту біології пішли назустріч клопотанню.

Вони уклали з «Азовсталлю» договір, згідно з яким зобов'язалися протягом двох років провести дослідження «по обгрунтуванню можливості зменшення біологічних перешкод у системі водопостачання». Завод брався фінансувати ці дослідження, а також подати науковцям необхідну технічну допомогу — зокрема, виготовити для них експериментальну установку. Біологи пообіцяли періодично інформувати керівників підприємства про хід науково-дослідної роботи.

Попервах усе йшло добре: науковці з неабияким ентузіазмом досліджували, металурги всіляко сприяли їм у цьому. Завод, як було обумовлено договором, перерахував інститутові 50 тисяч карбованців. Зустрічаючись, біологи й заводчани приязно посміхалися, гаряче тисли одні одним руки. Скидалося на те, що животрепетна проблема *розв'язується в дусі повної гармонії і взаєморозуміння.*

Та раптом дорогу між договірними сторонами перебігла чорна кішка.

Почалося з того, що металурги без особливих на те підстав відмовилися будувати обіцяну установку. Для якої, до речі, вже було завезли на берег моря металеві труби. Продовжуйте експерименти, сказали вони науковцям, на діючій системі водопостачання.

Науковці відповіли: експерименти на діючій системі не дадуть належного ефекту.

Заводчани їм не повірили і продовжували стояти на своєму.

Біологи звинуватили заводчан у порушенні договірних зобов'язань.

Ті, в свою чергу, звинуватили біологів у тому, що дослідження ведуться на низькому науковому рівні. Навіть у письмовій формі — надіслали з цього приводу листа директорові інституту.

Після такого демаршу ентузіазм науковців згас — ніби його звіяло подувом вітру з Азовського моря. Вони все рідше й рідше навідувалися на завод. Під час зустрічей посмішок уже не було. Потиски рук стали холодними...

Закінчився строк укладеного договору. Інститут надіслав на «Азовсталь» звіт на тридцяти двох сторінках машинопису. З нього випливає, що над *проблемою зменшення біологічних перешкод* працювали два доктори наук, чотири кандидати, два інженери і п'ять лаборантів, які здійснили «великий обсяг роботи». Звіт містить деякі практичні рекомендації.

Переглянули його на заводі і... сховали до шухляди.

— Те, що радять науковці, можна прочитати в енциклопедичних довідниках, — сказав нам головний інженер Анатолій Олексійович Шокул. — Вони не запропонували нічого нового.

Та, власне, й самі біологи не впевнені, що їхні пропозиції являють собою хоч би якусь наукову цінність.

— Старалися, — мовить старший науковий співробітник, кандидат біологічних наук Владислав Дмитрович Чухчин. — Але нічого не вийшло. Проблема, бачте, складна.

— *Особисто я зробив усе,* що зміг, — запевняє завідуючий відділом, доктор наук Юрій Олександрович Горбенко. — Справу не довели до кінця тому, що нам не створили належних умов.

— Шкодую, що так сталося, — визнає директор інституту, член-кореспондент Академії наук УРСР Віктор Євгенович Заїка. — Гроші завод сплатив, а наслідків — ніяких. Хоч дуже хотілося йому допомогти...

Коротше кажучи, не склеїлася співдружність науки і виробництва. Металургійний велетень республіки завод «Азовсталь», як і раніше, дихає не на повну потужність. Йому, як і раніше, перешкоджають мідії та медузи...

О. СЛОБОДЯНИК, інженер,
М. ПАЛЬЧИК, спец. кор. Перця.
Жданов — Севастополь.

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Де тут у вас кабінет молодого автора?

Мал. та вірші Л. КАМІНСЬКОГО

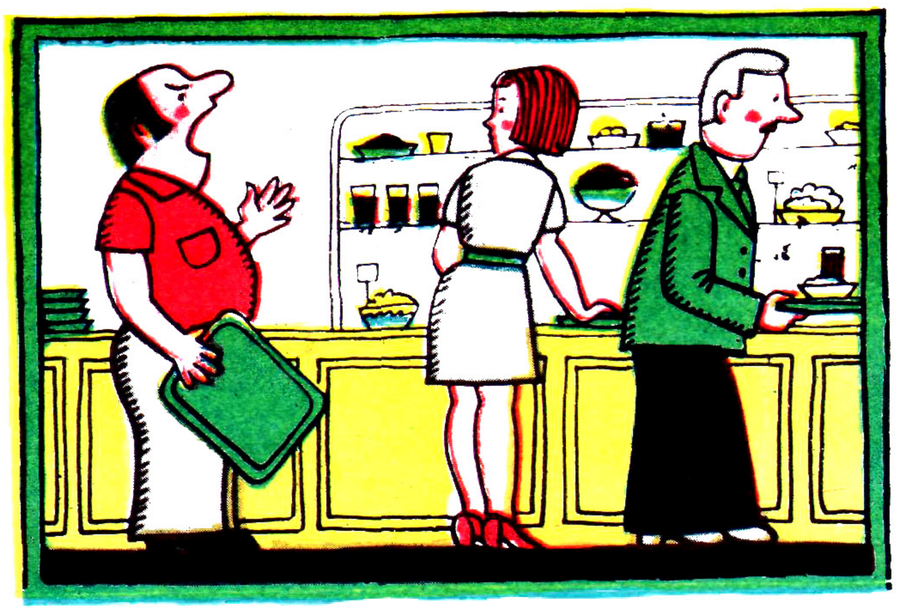

Дядя в їдальні стоїть із підносом. Дядя сопе невдоволено носом: «Чи швидше не можна їду вибирати! Мушу тут марно час гайнувати!»

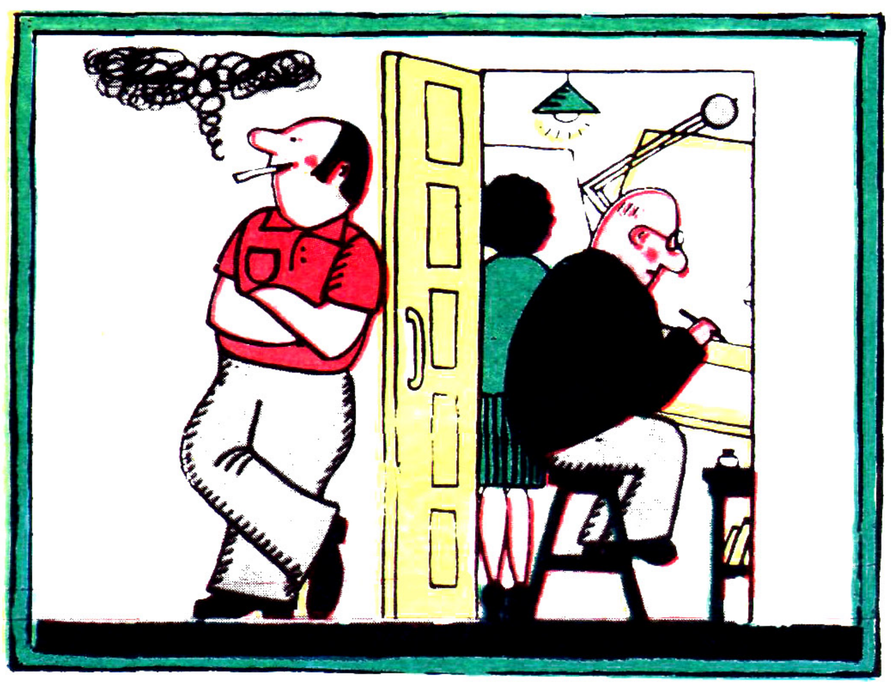

А ось той же дядя в проектній конторі. Цілими днями димить в коридорі. Тут поспішати не треба дяді, оскільки дядя сидить на окладі...

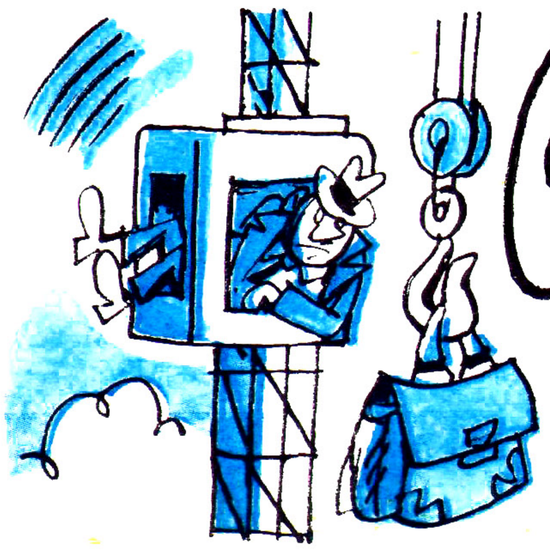

Спадщина шевця Халяви

«Вести непримиренну боротьбу з фактами розпорошення сил і коштів по численних будовах, збільшення обсягів незавершеного будівництва і невстановленого устаткування».

З постанови листопадового (1978 р.) Пленуму ЦК КПРС.

У преславному місті Запоріжжі, на батьківщині знаменитого важкоатлета Леоніда Жаботинського, в одному спортзалі спостерігали, кажуть люди, таку картину.

Вийшов на поміст спортсмен і, поплювавши на руки, легко підняв стокілограмову штангу. Тут же надбігли асистенти і почепили на штангу ще два диски по десять кілограмів кожен.

Напружився спортсмен, але підняв. Йому накидають ще двадцять кілограмів. Важкоатлет мобілізовує всі внутрішні резерви і... разом зі штангою падає на поміст. Але його негайно піднімають і, нагвинтивши на штангу ще два десятки кілограмів, кричать йому:

— Давай-давай!

— Ні,— скаже навіть найнекомпетентніший у цих питаннях читач.— У спорті такого не може бути.

Ми й самі так думаємо, що — не може. А от, скажімо, у такій галузі, як будівництво?..

Не поспішаймо з висновками. А звернімо краще свої пильні погляди на те ж таки преславне Запоріжжя — край промислових велетів і потужних новобудов, сталеливарних заграв і електричних сонць...

Останніми роками у Запоріжжі тільки те й чути:

— Ну, будівельники! Ну, обіцяльники! Ну, народ...

І вигукуються усі оті «ну» переважно на адресу тресту «Запоріжбуд», який розвинув свою бурхливу діяльність від Оріхова до Токмака, од Вільнянська і до Гуляйполя... І звідусіль — і з Вільнянська, і з Гуляйполя, і з Оріхова, і з Новомиколаївки — лунає:

— Затягують! Строки зривають! Без ножа ріжуть!

Ах, нехороший трест... Ах, несвідомий народ — будівельники...

На спорудженні експериментального корпусу Всесоюзного науково-дослідного інституту автоматизації чорної металургії вони торік фактично не працювали. Введення у дію цеху швидкорізної сталі на заводі «Дніпроспецсталь» вони успішно зірвали. Ковальського цеху на тому ж таки заводі вчасно не розширили, лінію «45—110» ось уже шість років тягнуть і витягти не можуть, у цеху столового приладдя ніяк не зберуться усунути свої недоробки, ремонтно-будівельного і ремонтно-монтажного цехів не здали ні в позаминулому, ні в минулому році, реконструкції залізничних шляхів не завершили...

Ах, запоріжбудівці! Ах...

Але дозвольте-дозвольте... «Запоріжбуд»? Та чи це не той самий... Ну, котрий на всю країну прославився у післявоєнні роки відбудовою «Запоріжсталі», «Дніпроспецсталі» та інших індустріальних гігантів? Той, що завойовував і перехідні прапори, і грамоти, і, нарешті, орден Леніна здобув за ударну та самовіддану працю? Невже це...

Він, товариші. Той самий.

Так що ж сталося з трестом? Чого це він з передовиків, із флагманів раптом загримів пробачте, у самий хвіст і тепер пасе задніх? Чого це, скажімо, у 1977 році він не витяг жодного техніко-економічного показника і з одинадцяти найважливіших пускових об'єктів здав тільки п'ять, а в минулому році — тільки вісім із шістнадцяти?..

Причин, звісно, маса. Можна, звичайно, закинути керівництву тресту і недостатню роботу з кадрами, і недовпровадження новітніх методів, а також недозвернення уваги на підхоплення передових починів і закликів. І недоузгодження дій із субпідрядниками, і недопідготовку інженерної ланки. І недоритмічність... І недозабезпеченість...

Словом, закинути є що. Але що з того закидання, коли про всі ті причини не гірше за нас із вами знають та скрізь і всюди говорять і сам керуючий трестом Ю. М. Черкасов, і головний інженер А. І. Погорєлов, і секретар парткому О. С. Сичов, і голова завкому М. С. Павленко, і начальники відділів, служб та управлінь... І говорять не просто так, щоб поговорити, а, навпаки, ревно вишукують і, так би мовити, розпеченим залізом критики, самокритики та всіх інших доступних їм засобів — випікають, витравлюють, викорінюють...

А діла все одно кепські. А показники поліпшуються туго. А до виконання та перевиконання — як до Місяця пішки. Ніби підмінили той трест, ніби зла ворожка йому пошептала...

У тім-то, бачите, й штука, що — ні. Не підмінили! У тім-то і заковика, що трест лишився той самий, а от виробничі плани... Плани, звичайно, повинні зростати. Бо інакше, самі розумієте, не буде ніякого тобі прогресу, а вийде повний застій і тупцювання на місці. Проте плани усе ж мусять бути реальними, а не доводитися за принципом: «Витягнув хуру — витягне й дві». А саме за таким, схоже, принципом, доводить виробничі програми деяким підвідомчим організаціям Міністерство будівництва підприємств важкої індустрії УРСР.

— Проти післявоєнного періоду кількість працюючих у нашому тресті зменшилась мало не вдесятеро,— каже начальник планового відділу В. С. Горовий,— проте на це чомусь ніхто зважати не хоче.

Ясно, що прирівнювати післявоєнного робітника, озброєного совковою лопатою, до робітника сучасного, озброєного лопатою екскаваторною, було б просто смішно. Але ж і кількість об'єктів, споруджуваних трестом,— вже далеко не та...

— Позаминулого року,— розповідає головний інженер А. І. Погорєлов,— ми вели роботи на 486 будівельних майданчиках, минулого ж року —вже на 493. Якщо б усіх наших робітників розіслати на ці об'єкти одночасно, то на кожен із них припаде в середньому... по три чоловіки!

Хай би як там собі будівельна техніка не рвонула вперед за останні десятиліття, а до такого, щоб крани та бульдозери, бетономішалки та підйомники самі по собі, без участі людини, у кресленнях розбиралися і усе там, що треба, копали, бетонували, кріпили та монтували,— до такого, повторюємо, дива інженерно-конструкторська думка, на жаль, не дійшла. От і стоять собі бідолашні крани та бетономішалки, транспортери та інша техніка на десятках та ще й десятках «неголовних», «другорядних» об'єктів, поки на «головних», «пускових», «ударних» усе кипить, вирує, крутиться й вертиться... І киплять справедливим гнівом замовники, і телеграфують та телефонують у міністерство: такий-сякий трест! Усі строки зриває! Під монастир підводить! У калошу садить!

А що ж міністерство? А воно набирає усе нових замовників і прикріплює їх до того ж таки тресту. Причому сорок процентів з них узагалі ніякого відношення до важкої індустрії не мають. Усім, звичайно, будуватися треба, але ж — будуватися, а не, заплативши чималі кошти, сидіти й чекати біля моря погоди, сиріч милості будівельників!

У старовину кажуть, жив у одному селі чоловік на прізвисько Халява. Був він шевцем. Ото понабирає, бувало, замовлень, що й трьом чоловікам не впоратись, халяви усім повикроює та й заспокоює кожного:

— Не хвилюйся, вже от на тому тижні будуть чоботи. Бач, он уже й халяви тобі викроїв.

Міністерство будівництва підприємств важкої індустрії УРСР де в чому, гадається нам, уподібнюється до отого оригінального шевця, котрий чи то по доброті душевній, чи то, навпаки, з меркантильних мотивів нікому не міг відмовити, а потім роками тягнув з пошиттям чобіт. Тільки одному своєму трестові — «Запоріжбуду» — воно, міністерство, «спустило» на 1979 рік план будівельно-монтажних робіт в обсязі 48,4 мільйона карбованців. Це майже на дванадцять мільйонів більше того, що зі скрипом великим трестові вдалося витягти минулого року. План явно нереальний, не підкріплений ні матеріальними, ні людськими ресурсами. А проте міністерство доводить його трестові й гукає:

— Давай-давай!

В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

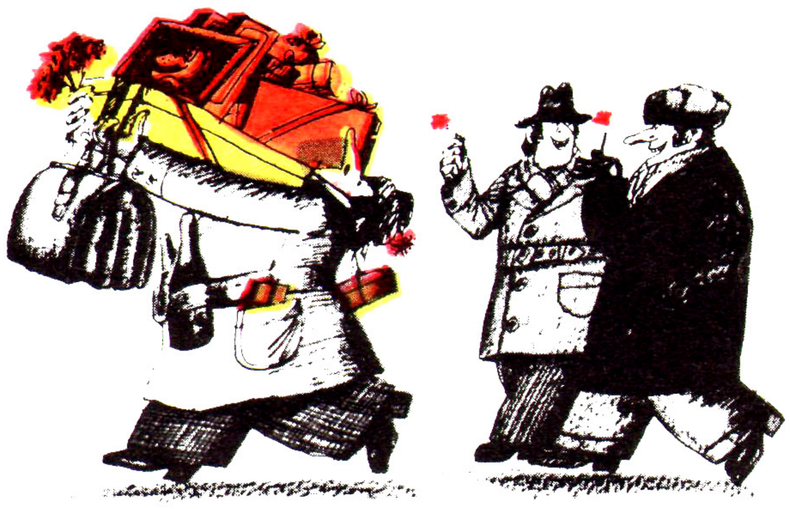

— Йому важче — він іще не одружений...

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

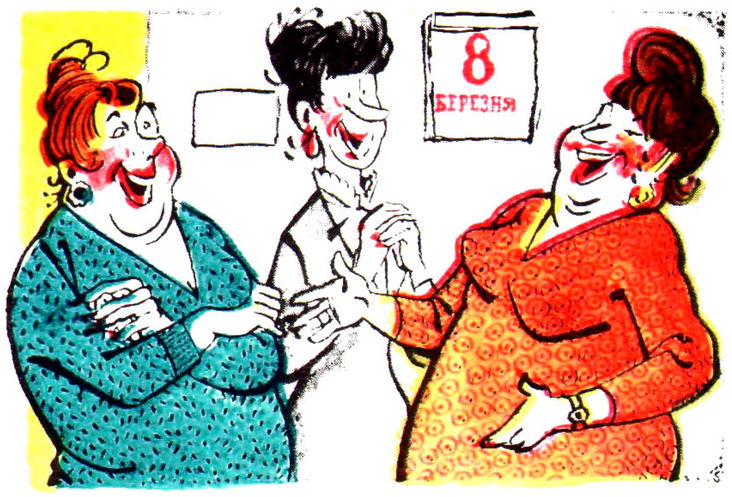

—А мій сьогодні зробив мені чудовий подарунок — прийшов тверезим, як ангел!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

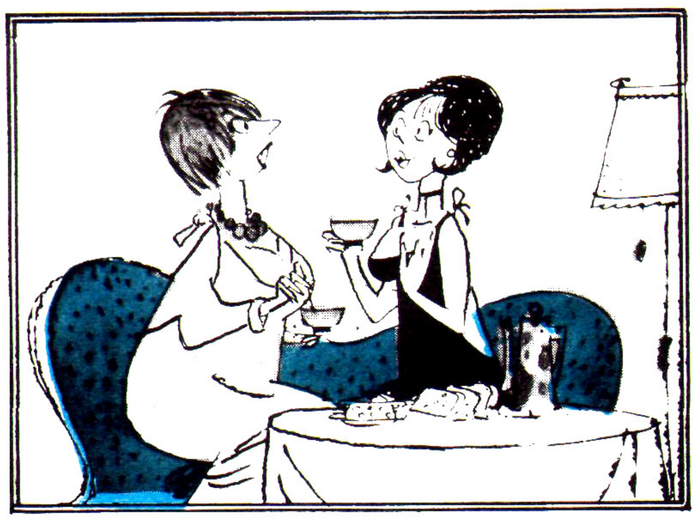

— Заздрю тобі: твій чоловік позичив у мене тобі на подарунок п'ятдесят карбованців!
— Не переживай — половину з них він позичив твоєму.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

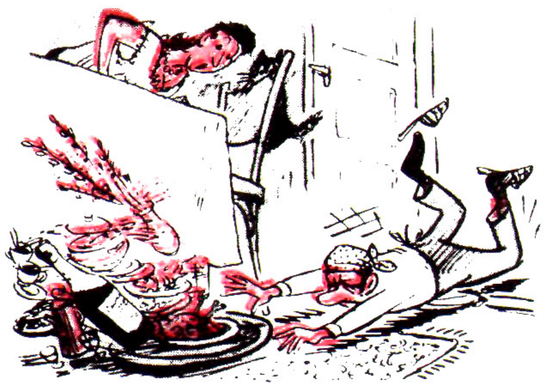

Умів готувати, та не вмів подавати.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

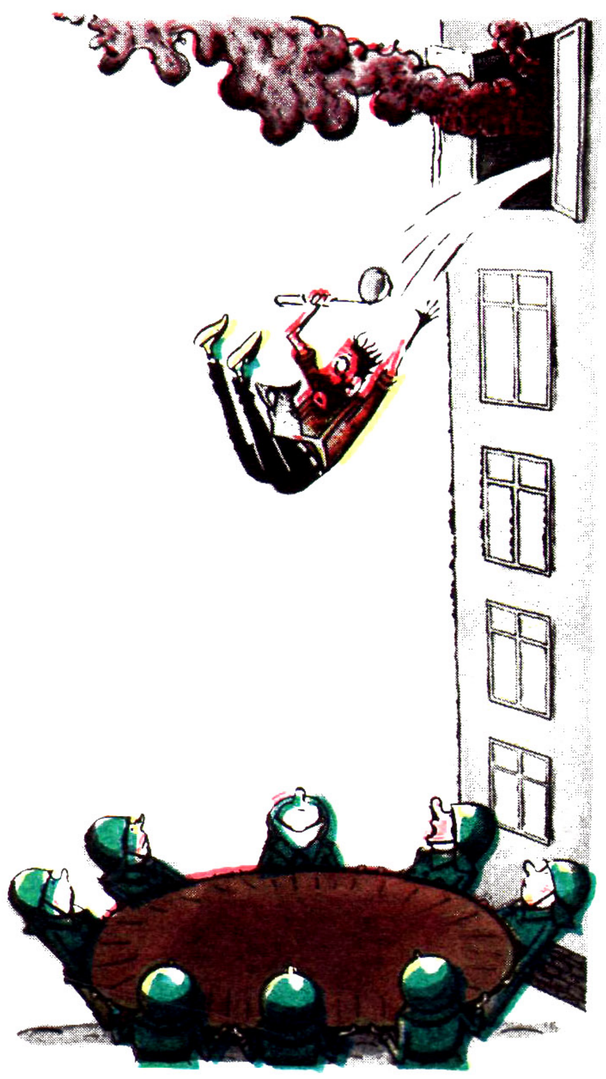

— Уже десятого сьогодні ловимо...

Мал. В. ШИРЯЄВА

— На честь твого свята я приготував обід із трьох страв!

Мал. А. БОРДУНІСА

— О любий, ти мене сьогодні й на руках носиш!
— А що поробиш: я ж килим почистив!..

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Без слів.

ТВОРЧА ВІДПУСТКА

ГУМОРЕСКА

— Ах! Ох! Катастрофічно міліє мій інтелект! Нічого нового не встигаю подивитися, прочитати, послухати... — таким незмінним вигуком розпочинала свій робочий день наша Любов Панасівна. — За лічбою кимось спалених кіловат-годин електроенергії спливуть мої кращі роки й кра-а-а-аса, — останнє слово не вимовляла — побожно виспівувала; при цьому витягала з шухляди люстерко, зиркала у нього і приклеювала до свого обличчя чарівну усмішку, запозичену у Анні Жірардо.

— А чому б вам, Любов Панасівно... ммм... — від її швидкого невдоволеного погляду я починала затинатись і губити думку: річ у тім, що вже тривалий час Любов Панасівна наполегливо просила звати її не інакше, як Люсінь. — Даруйте, Люсінь... — її очікувально-нетерплячий погляд вимагав віднайти загублену думку і поділитися нею якнайшвидше, — а чому б вам не піти у відпустку... Ви б поповнили...

— У відпустці я вже була, оглядала печери під... — тепер Люсінь затялася, але не перестала дивитися на мене з докором: як я наважилася забути такі видатні її мандри?

Промовисті погляди мають на мене сильну дію, і не дивно, що вмовкла я у повній безпорадності. Несподівано на підмогу прийшла Надійка, що сиділа за третім столом у нашому відділі і теж підраховувала кіловат-години та плату за них.

— А ви, Люсінь, за свій рахунок, — лагідно радила Надійка. — Ви жінка матеріально забезпечена і можете собі це дозволити. Ось моя сусідка нещодавно пішла у творчу відпустку.

— У творчу? — підхопилася Люсінь. — Як це насправді виглядає — у творчу?

— Сусідка моя, приміром, писатиме повість. А ви будете творчо збагачуватись.

— Та це ж ідея! Ідея! — заіскрилася Люсінь і ходою молодої полінезійки попливла до кабінету завідуючого відділом. А коли вийшла звідти, повідомила люб'язно і гранично коротко:

— Мої милі! Сьогодні мене вже нема — у відпустці, — і уточнила: у творчій...

Кілька днів Любов Панасівна не подавала голосу, а ми з Надійкою час від часу з'ясовували, котра ж усе-таки першою підкинула нашій колезі ідею творчого надолуження: від цього залежало, котрій виконувати обов'язки інтелектуальної відпускниці. Саме в таку мить задзеленчав телефон, і в трубці почулося піднесене щебетання:

— Мої милі, як ви там, мої сліпі кошенята? А я за цей час стільки всього надивилася: в ЦУМі креп-жоржет у зелений горошок був, у «Подарунках» фантастичні персні продавали, а в салоні...

— Любов Панасівно, даруйте — Люсінь, — нечемно перебила я, — а як же з основним — реставрацією підупалого інтелекту?

— А... На цьому фронті черговe й повне розчарування. Виявляється, не мій інтелект, як ти незграбно висловилась, підупав, а взагалі... Все не так і не туди.

— Тобто? Наприклад? — щиро зацікавилась я.

— Ну, от пішла на фільм про Тіля. І досі не перестаю дивуватись. Це ж колись була книжка для дітей. А тепер такі шматки там, такі шматки, що аж не випадало дивитися (коло мене сидів елегантник і весь час у мій бік зиркав)... Та ще отой його, Тіля, друг, такий товстун, а кажуть, що вони бідні, що їм їсти нічого, що їх пригнічують...

— Де — там, Люсінь?

— Як — де? У них, звичайно. Мила моя, в міжнародній обстановці хоч трохи треба орієнтуватись. Та не про це мова. «Соняшники» ще дивилася — італійський фільм. Софі Лорен грає. На висоті. А потім вона приїжджає в Москву. І тут — найголовніше: йде вона вулицею, важенний чемодан тягне, перекособочилася — і ніхто їй не допоможе, всі проходять мимо. Уявляєш?! А це ж — Софі Лорен! Вона ж з Італії приїхала!.. Була і в опері. Там знову недоладно вийшло: тільки-но все почало ставати на рейки, а вони — бац — і завісу опустили.

— Змилуйтесь, Люсінь, на які рейки?

— На рейки порозуміння, — педагогічно терпляче розтлумачувала мені Любов Панасівна. — Між мною і доном... Пос... Пес... — вона затнулася, а тим часом моє запитання проскочило у трубку:

— Яким доном?

— Яким, яким!,. То ж бо воно і є: важко в одній упряжці... Зрештою, це не провина ваша, а біда: сидите там, у паперах копирсаєтесь — а за вікном життя яке! Кажу ж сліпі ви мої кошенята... А подзвонила я ось чому: будуть мене питати — зайвого не теревенити і мовчанки не справляти, а всім відповідати одне й те ж, конкретно: Люсінь у творчій відпустці. Без жодних роз'яснень. Зрозуміло? Отож — побігла. Справ по тім'я...

У трубці клацнуло — Люсінь зникла. Надійка підскочила до мене:

— Ну, що таке цікаве розповідала? Як вона?

— Вона? Возлюбленіца муз Люсінь стала на рейки з доном Паскуале, понесла валізу Софі Лорен і...

Не спускаючи з мене очей, Надійка обережно, навшпиньки підійшла до крана, холодною водою змочила рушник і, зітхнувши, огорнула ним мою голову.

— Нічого, нічого, — мовила. — Це тобі допоможе. В таких випадках помагає...

Євгенія БОЖИК.

м. Львів.

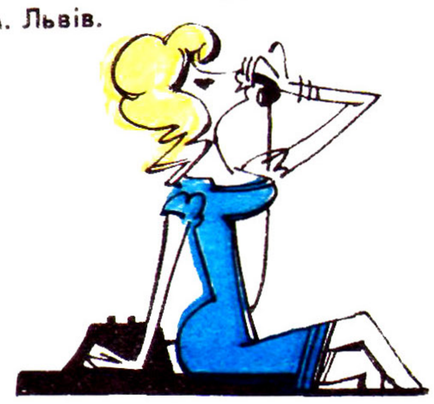

— Одну хвилиночку, Іване Івановичу! Я оце якраз закінчую остаточні розрахунки перспектив виконання квартального плану.

ГОСПОДАР

В хаті я своїй господар,
врешті!
Щастя привалило!
Повезло!
Вже два дні немає жінки
й тещі.
Виїхали в гості, у село...

Марко МЕЛАМЕД.

●

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Мал. В. ЧМИРЬОВА

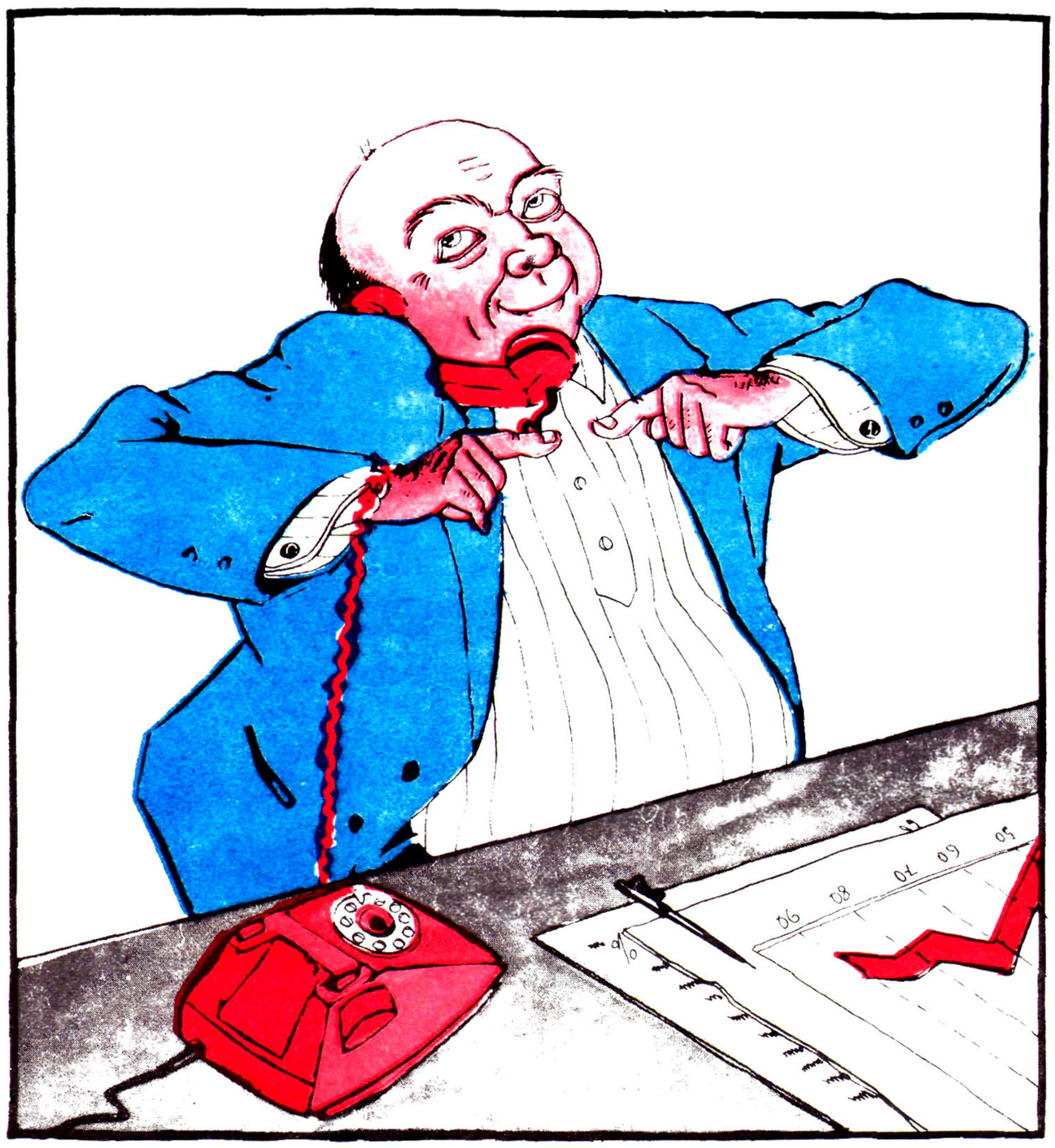

Інспектор по соціальному забезпеченню колгоспу імені Суворова Новоселицького району (Чернівецька область) Василика Л. В. одержувала в касі колгоспу гроші, які потім видавала як допомогу багатодітним родинам. Спочатку це вона робила вчасно Потім — із запізненням. А останнім часом видачу грошової допомоги зовсім припинила, мотивуючи тим, що грошей нібито немає. «Куди ж вони діваються?» — з обуренням запитували колгоспники у своєму листі до Перця.

З таким же запитанням редакція звернулася до Новоселицького райком партії. Секретар райкому тов. Мельничук повідомив при перевірці встановлено, що Василика Л. В. за домовленістю з касиром Коваль Р. В. привласнювала гроші.

Правління колгоспу ім. Суворова звільнило Василику — Коваль з роботи Рішенням бюро райкому партії Василику з членів КПРС виключено Належну грошову допомогу колгоспникам виплачено. Нині по цій справі ведеться слідство.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А нашого Жорика ще не виносили?

КОМЕНТАР ПІСЛЯ ПОДІЇ

ЩО ЗГАДАЄ ОЛЕГ ГАБАЙ?

«Дорога редакціє! Через наше село протікає річка Ушиця. Береги її засмічені, сама вона дуже забруднена, зовсім обміліла. Дорослі кажуть, що сталося це протягом останніх років, а колись Ушиця була красивою і чистою, і в ній навіть водилася риба. Але я такого й не пам'ятаю...»

(З листа учня 6-го класу Олега Габая).

Кожен з нас виніс із свого дитинства і дбайливо зберігає в якомусь із численних куточків пам'яті світлий спогад, пов'язаний із рідною природою. В одного це мандри по густому й таємничому лісі, що розкинувся за містом чи селом. В іншого — багатогодинні розмови з приятелями коло багаття на порослому ліщиною косогорі. Ще у когось — галасливі ігри та розваги побіля тихої і чистої річечки або ж риболовля до схід сонця десь посеред Дніпра чи Дінця, коли здається, що твій човен пливе не по воді, а по кошлатому ранковому туману...

Воно наче й сентименти, але без них, як цілком справедливо вважають закохані в природу люди, життя наше було б куди менш багатим і цікавим, куди менш насиченим і повнокровним. Отож турбота про те, щоб зберегти у всій первозданній красі річки і річечки, гори і ліси, є водночас турботою і про гармонійний розвиток людини, про її майбутнє і майбутнє її нащадків.

А тепер перенесемося в Хмельницьку область, у Віньковецький район, на береги річки Ушиці й подивимось, як дбають про її первозданний вигляд ті, кому це належить робити.

Належить голові колгоспу імені Артема Дмитрові Андрійовичу Лисюку. Проте саме з його відома і благословення береги Ушиці захаращуються усіляким сміттям, у річку течуть різні відходи та нечистоти, тут влаштовують миття автомобілів, тракторів та іншої техніки. Неважко уявити, як почуває себе в таких умовах птаство та інша живність, що роками селилася у цих місцях, а також та риба, котра поки ще знаходить у собі сили протистояти згубному натискові отруйних додатків до води.

Належить голові Адамівської сільради Анатолію Дем'яновичу Лисюку. Однак він чомусь вважає це питання не вартим уваги, а тому керований ним виконком, хоч і має усі повноваження, жодного разу не розглянув його на своєму засіданні.

Належить головному лікареві районної санепідстанції Дмитру Івановичу Данилову, тим паче, що він цілком у курсі антисанітарної обстановки на берегах Ушиці. Але головлікар усе лише заміряється щось зробити, і далі справа ніяк не йде.

Належить голові райвиконкому Павлові Кириловичу Кушніру. Та жодних активних і дійових заходів до врятування річки від її губителів виконком поки ще не вжив.

От і виходить, що школяр-шестикласник Олег Габай виявляє більше стурбованості і заклопотаності, міркує ширше і правильніше, ніж перелічені дорослі дяді, які демонструють у даному випадкові дивну й незрозумілу байдужість.

І ця байдужість не може не насторожити. Безумовно, товариші, як мовиться, не гуляють,— вони зайняті багатьма важливими справами, чимало роблять для виконання виробничих планів. Але ж боротьба за охорону природи, збереження і примноження її багатств, — такий же обов'язок, як і боротьба за хліб. Обов'язок, зафіксований законодавчо.

Торік Верховна Рада УРСР прийняла постанову «Про стан і заходи по дальшому поліпшенню природоохоронної роботи в республіці у світлі рішень XXV з'їзду КПРС». Відповідне рішення прийняв Хмельницький облвиконком. Зокрема, робочим планом виконкому було передбачено спорудження в усіх господарствах області стаціонарних пунктів з оборотним водопостачанням для мийки транспортних засобів. І що ж змінилося у зв'язку з цим у Віньковецькому районі! Практично нічого. Чи не тому, що, як зазначалося на грудневому (1978 р.) Пленумі ЦК Компартії України, «окремі працівники надто легко, а часом просто безвідповідально ставляться до виконання рішень, які приймаються»! Тим більше, що нерідко такі працівники вважають охорону природи справою значно менш важливою, ніж інші доручені їм справи. Нічого, мовляв, якось зберемося, щось зробимо...

А робити треба повсякчас. І сьогодні, і завтра, і завжди. Ми повинні зробити усе, щоб Олег Габай та його ровесники, виросши, добрим словом спом'янули річку свого дитинства Ушицю, а також і тих, хто охороняв її одвічну чистоту. Це важливо і з погляду виконання рішень партії та уряду, і з суто педагогічного погляду. Бо й від цього залежить, якими вони будуть самі — наші з вами діти, люди третього тисячоліття, спадкоємці двадцятого сторіччя, яким продовжувати справу батьків.

В. ЧЕПІГА.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

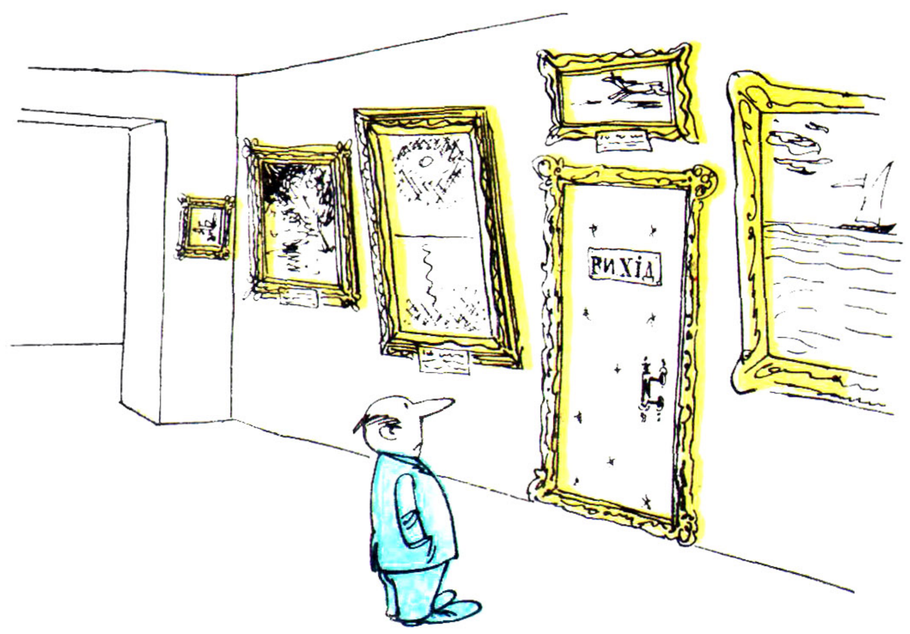

Без слів.

ЖМУТОК КОЛЮЧОК

● *У дівчини все було написано на обличчі: вона щойно вийшла з косметичного салону.*

● *Чоловік грав у сім'ї першу скрипку — по нотах дружини.*

● *Знайшла своє місце в житті біля дзеркала.*

● *Закохався без пам'яті — і забув купити подарунок на 8-е Березня.*

● *Бережіть чоловіків — джерело аліментів!*

● *Кожна жінка має свій погляд на речі, особливо дефіцитні.*

Олег СЕІН.

Виставка * Ширнетрьба

ПАМ'ЯТНИЙ ПОДАРУНОК

Сьогодні на нашій виставці побував стотисячний відвідувач. Ним виявився працівник відділу технічного контролю Вишнівецької шкіргалантерейної фабрики, що на Тернопільщині. Виставком палко привітав стотисячного відвідувача. Йому було вручено пам'ятний подарунок — дорожню сумку, яку випустило його рідне підприємство. Річ унікальна. Мало того, що всі її деталі перекошені, підкладка не відповідає розмірам сумки, блискавка не діє, уся вона, опріч того, оздоблена дірками. 106 таких сумок експонується на стендах виставки.

ПОЧАТОК ОГЛЯДУ

ЛЮБИТЬ — НЕ ЛЮБИТЬ

Любить чи не любить? Щоб вирішити цю пекучу проблему, людині часом не вистачає життя. Мільйоч разів вона чує на своє запитання позитивну відповідь, але неодмінно хоче почути її ще й мільйон перший раз.

До яких складних і вигадливих способів удаються іноді закохані, щоб знайти підтвердження заповітному «так» або трагічному — «ні»! Від гадання на кофейній гущі до інтелектуальних тестів — цілий арсенал засобів прогнозування підпорядкований єдиній меті — зробити щасливим Його або Її.

Ми теж, з люб'язної згоди Запорізької інспекції по якості товарів, маємо сміливість запропонувати кілька тестів, за допомогою яких, наприклад, чоловік може безпомилково визначити — любить його дружина чи не любить, а також переконатися, що дружина його має безліч позитивних якостей: тактовність, оптимізм, веселу вдачу, вміння за будь-яких обставин зберегти холоднокровність і, головне, — почуття гумору.

Тест перший

Ефект цього тесту — у раптовості. Чоловік несподівано з'являється перед дружиною в махровому халаті виробництва Запорізької швейної фабрики «Динамо».

— Ну, як я тобі подобаюсь? — питає він.

Перші кілька секунд дружина буде отетеріло кліпати очима. А потім несміливо запитає:

— Це тобі подарували чи сам купив?

— Сам, — гордо вимовить чоловік і додасть: — От одержав зарплату — і вирішив тебе здивувати.

І якщо дружина не вигукне: «Який жах! На кого ти схожий!», якщо вона не помітить, що ліва кишеня на халаті вища, ніж права, і що взагалі кишені тримаються на чесному слові, якщо вона не помітить, що комір у повному смислі пришитий білими нитками, пришитий так, що ось-ось відпаде, то знайте — дружина просто не хоче його засмучувати. Отже, любить чоловіка, а тому жаліє.

Тест другий

Захекавшись, ви притягли на шостий поверх пральну машину мелітопольського заводу «Побутмаш».

— Тепер, — кажете урочисто дружині, — в тебе буде стільки вільного часу, що не знатимеш, куди його й діти.

Реакція дружини може бути різною. Варіант перший і найвірогідніший:

— Ну і страховисько! Фарба злиняла, вм'ятини, подряпини! Віднеси туди, звідкіля приніс!..

Варіант другий, досить поширений:

— А що, іншої не було? Куди ти дивився — вона ж хитається, кришка не закривається...

Варіант третій — бажаний:

— Дякую, любий! Мені якраз потрібна підставка для тазика. Щоб зручніше було прати...

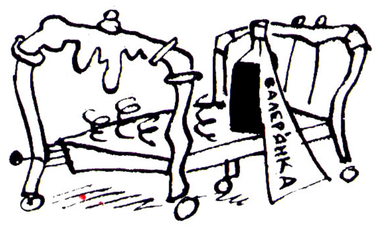

Тест третій

Ліжко виробництва Оріхівського заводу металовиробів, коли на нього глянути очима господаря, може стати причиною шоку, а у кращому разі, сильного нервового збудження. Деформовані деталі, вм'ятини, патьоки лаку, фарби — все це аж ніяк не радує в обнові.

Ось тут і виявиться характер вашої дружини. Якщо вона схопиться за серце і попросить води, — погані ваші справи. Значить, подібні випробовування — не для неї. Коли ж вона лише весело посміхнеться над витвором бракоробів, їй можна сміливо запропонувати наступний тест.

Тест четвертий

Відомо, що терпець навіть у найтерплячішої людини може врешті урватися. Тому зловживати терпінням, а тим паче терпінням дружини ризиковано. Та коли припустити, що риск — благородне діло, тоді купуйте віконний карниз виробництва Кам'янсько-Дніпровського мехзаводу і спробуйте переконати дружину, що карниз цей буде окрасою вашої хати. І що іржа, яка вкриває його, а також напливи фарби, раковини та подряпини не псують вигляду, а, навпаки, сприяють затишку.

Якщо вам це вдасться, можете бути певні, що дружина ваша — найтактовніша жінка у світі.

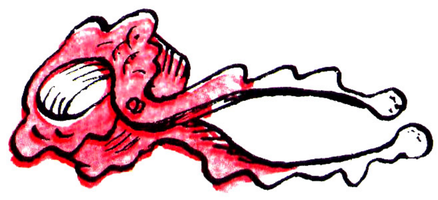

Тест п'ятий

Коли у відповідь на вашу чергову покупку, наприклад, неоковирну вішалку Велико-Білозерського металомеханічного заводу, з якої збігла геть уся емаль, дружина мовчки одягнеться і піде з дому, не лякайтеся. І не поспішайте повідомити рідних і знайомих, що од вас пішла дружина. Можливо, вона пішла не од вас, а до магазину господарчих товарів. Щоб віддячити вам у такий самий спосіб. Скажімо, купити плоскогубці або обценьки Гуляйпільського заводу сільгоспмашин. Подарує вам, а ви їх навіть розчепити не зможете — так вони іржею взялися.

Якщо дружина вчинить саме так, можете пишатися нею — їй притаманне справжнє почуття гумору.

Виставком повідомляє чоловіків, котрі матимуть бажання скористатися предметами, названими у тестах: якщо їх не знайдете в найближчих магазинах, не сумуйте — експерти по якості товарів надіслали їх на нашу виставку в такій кількості, що вистачить усім бажаючим.

НАШ АТРАКЦІОН

МАТ ЗА ОДИН ХІД

Нікому з найвидатніших шахістів світу ще не вдавалося поставити мат за один хід. І тільки в нашому атракціоні можливі подібні чудеса. Причому клас гри, рівень майстерності — все це ніякого значення не має. Навіть початківець, який лише навчився розставляти фігури на дошці, вже на початку гри раптом може вигукнути:

— Ура! Мат!

А партнер з жахом побачить, що з його короля злетіла корона, а коні та офіцери на дошці не тримаються — падають.

1640 подібних шахових комплектів виробництва прилуцького заводу «Пластмас» — побиті, в подряпинах, нерівні, з облізлою фарбою — до послуг відвідувачів нашої виставки.

ЗАВЖДИ НІЧИЯ

Перетягування канату — одна з найпопулярніших розваг. Перемагають ті, хто сильніший, дружніший, активніший. І хоч це змагання напівжартівливе, переможеним бути не дуже весело. Бо програш ніколи не буває веселим.

Тому перетягування канату в нашому атракціоні має приємну специфіку: тут немає ні переможців, ні переможених. Виграє тільки дружба. А суперникам доводиться задовольнятися нічиєю. Річ у тім, що канати для перетягування виробництва Новомлинської фабрики спорттоварів (Чернігівська область) при найменшому навантаженні рвуться.

ПІДОШВИ ДЛЯ КОЛЕКЦІЇ

В обідню перерву я роблю прогулянки. Щоб зняти нервове напруження. Того дня, як завжди, вийшов з контори о тринадцятій. Завернув за ріг будинку і отетерів — на асфальті лежала новенька підошва від дитячих черевиків.

— Невже Сергійко нові черевики взув? — стрільнула думка. — Точнісінько на такій підошві я подарував йому на день народження. Треба негайно зателефонувати додому.

По дорозі до телефонної трубки підібрав ще одну підошву.

— Ну й шибеник! — закипів я. — Ти йому купуєш, турбуєшся, а він... Ну, стривай. Я ось додому прийду!..

Швидко набрав домашній номер телефону.

— Сергійко у чобітках до школи пішов, — заспокоїла мене дружина.

Прогулююся далі. Зайшов до парку, помітив ще одну підошву, потім ще...

«А що, коли я займуся колекціонуванням?... Дуже оригінально. Он Цеберченко праски збирає, а Стьопушкін цвяхи колекціонує...».

Через півгодини я мав десяток підошов від взуття Бориславської взуттєвої фабрики.

«Це не біда, що всі з одного підприємства. Може, ще хтось колекціонує — обміняємося».

Тільки отак подумав, як до мене підбіг захеканий чоловік:

— Бачу, у вас наші підошви...

— Як ваші?

— Правильніше, не наші, а від взуття Бориславської взуттєвої фабрики. Наша ж Світловодська школа-інтернат № 2 закупила партію взуття цього підприємства. Зрозуміли? Роздали дітям... А через кілька днів... Бачите, бігаю тепер по місту підошви збираю. Не взуття — суцільний брак...

Ось так і довелося мені розпрощатися з унікальною колекцією.

...Правда, повертаючись після роботи додому я знову знайшов кілька бориславських підошов.

С. ЦЮРИЦЬ.

Кіровоградська область.

ПРОДОВЖЕННЯ ОГЛЯДУ

РЕКЛАМНА ТУМБА

ПОТРІБНІ ТЕСЛЯРІ

для ремонту теслярських наборів, які випускає Мельнице-Подільська фабрика госппобутвиробів на Тернопільщині. Інструменти в цих наборах у тріщинах, відколах і задирках.

Гаманець-бумеранг

випускає Одеська шкіргалантерейна фабрика. Скільки разів ви б його не губили, він обов'язково до вас повернеться. Принаймні, завжди знайдете його на тому ж місці, де залишили. Бо кому потрібен гаманець із перекошеними металевими рамами, з деформованим замком і гострими краями.

СМІЛИВІСТЬ, ТЕРПЛЯЧІСТЬ, ЗАГАРТОВАНІСТЬ —

такі якості виробляє у дитини ясельного віку «кінь-гойдалка» виробництва Тячівської фабрики художніх виробів. Гойдалка так гойдається, що дитина не може без батьківської допомоги всидіти на ній — обов'язково падає.

ПРОДОВЖЕННЯ ОГЛЯДУ В НАСТУПНИХ НОМЕРАХ

ГОРИЛА НЕ ВИННА

Публікуючи це фото, газета «Інтернешнл геральд трібюн» (Філадельфія, США) розчулюється: ах, яка любов до тварин, ах, який тонкий і довершений дизайн кондитерського виробу, ах, які апельсини, банани та яблука! Та ще й подається ця «подія» крупно, двохколонковим фото, нагорі газетної полоси. Сенсація, та й годі: горила з філадельфійського зоопарку за персональним тортом святкує свій день народження.

Смачного тобі, горило! Їж на здоров'ячко, прадавній ти родич людський! Але що цікаво: помилувавшись горилячим «бенкетом», погортали ми «Інтернешнл геральд» далі, потім — у зворотному порядку. Ба, може щось і про самих філадельфійців газета розповідає, про те, які проблеми їх турбують? Дарма. Начебто немає у Філадельфії безробітних і бездомних, наче розрекламований газетою торт чекає на кожну тамтешню дитину, як тільки на календарі з'явиться найрадісніший для неї день — день народження.

Так от про дітей. У їх власний рік — рік захисту дитини. «Інтернешнл...» мовчить про життя дітлахів на міському «дні», у філадельфійських (а також нью-йоркських, чікагських, бостонських та ін.) гетто. Про натовпи голодних хлоп'ят з не по-дитячому серйозними і сумними обличчями, про підлітків, які ніколи не знали шкільної парти і виросли на вулиці, про дитячу злочинність, про дітей, злочинно позбавлених дитинства «його препохабієм» капіталом.

А горила — що? Горила не винна у тому, що її щастю заздритимуть ті, хто у свій день народження так само, як і в інші триста з гаком днів року, копирсатиметься в урнах із покидьками, відшукуючи собі хоч якусь їжу...

П. КУРЧАК.

І СМІХ, І ГРІХ

НЕПОВНОЦІННА СТАТЬ

Тепер ми достеменно знаємо, що жіноцтво непридатне для технічних спеціальностей, таких, зокрема, як слюсар і механік. Бо: великий палець жіночої руки занадто короткий, а вказівний — задовгий. Це «відкриття» в антропології зробив лікар одного мюнхенського підприємства. І зробив не випадково.

Справа в тім, що на тому підприємстві організовувалися нові учбові майстерні, і серед бажаючих потрапити туди було чимало дівчат. Щоб догодити хазяям заводу і перекрити дівчатам дорогу в ті майстерні, лікар і виплодив теорію короткого і довгого пальця. Виходить, що тримати ополоник коротшим великим пальцем і довшим вказівним можна, а викрутку чи плоскогубці — ні.

Мал. Я. ПОПА. «ДИКОБРАЗ». Прага.

Маоїстський великий стрибок.

Нотатки про їхні порядки

САМ СОБІ МОНАРХ

Часи такі настали, що кількість королів, імператорів та усіляких інших монархів на нашій планеті катастрофічно зменшується. Ще трохи, і, дивися, зовсім вони переведуться. Але це не означає, що зменшується і кількість тих, які хотіли б монархами почуватися. Зважившн, очевидно, усе це, бразільські урядовці зметикували, що справа варта того, аби нею зайнятися, бо, продовжуючи вік цієї архаїчної категорії можновладців, можна поповнити державну казну Бразілії.

Тому-то вони взяли й оголосили розпродаж великих — і майже безлюдних — бразільських територій у районах Амазонки. Продають товстосумам у безроздільну і повну власність на 10—15 років. Плати, бери і — владарюй!

Американський мільйонер Даніел Людвіг купив собі чималенький шмат тієї землі і вже назвав його Людвігслендом. За долари він дістав право не тільки назвати цю бразільську територію своїм ім'ям, а й завести там свою прикордонну сторожу, власну поліцію. Та що поліція, коли саморобний монарх навіть дістав право продукувати власні гроші — яскраві банкноти з портретом її величності — своєї дружини. Щоправда, ужиток вони мають тільки у тому «Людвігсленді», але це вже справа другорядна.

Услід за тим Людвігом інші некоронованні королі капіталістичного світу кинулися й собі розживатися на власні «імперії». Бо чи ж варто дорожити якимось мільйоном-другим, коли йдеться про те, щоб відчути себе можновладним монархом — імператором, королем чи що вже там тобі до вподоби буде?! Тим паче, що мільйони ті не власними мозолями та потом нажиті.

Л. ВАСИЛЮК.

МАЙСТРИ ПЕРА...

БАЙКА-ЖАРТ

— Ну і життя пішло! — сичав
Гусак,—
Дере з нас пір'я нині майже всяк,
Аби напхать перини чи подушки!
А от колись (була ж така пора!)
До нас, гусей, як до майстрів пера,
Звертались навіть і Шевченко,
й Пушкін!

НУЛЬ-ЗАЧИНАТЕЛЬ

— Я — всьому голова, сестрице,—
Нуль вихвалявся Одиниці,—
Глянь: забудована земля,
А починалось все... з нуля!

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

м. Донецьк.

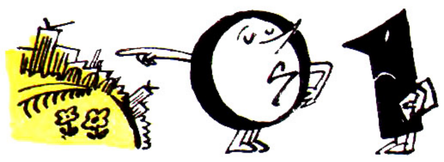

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

Коли добре — недобре...

(ІЗ СІМЕЙНОГО ЖИТТЯ)

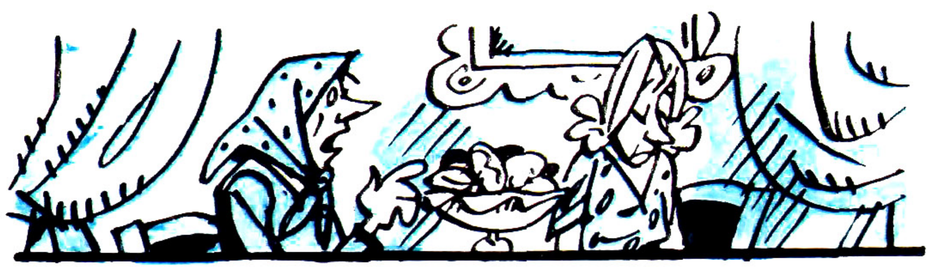

СЦЕНКА ПЕРША

— Не чекала, дочко, що мати приїде? А я ось зібралась та й поїхала. Дай, думаю, подивлюся, як ви тут живете. А Василь, чоловік, де? На роботі ще? А онук? У таборі піонерському? А чого ж це ти, Катю, схудла? Така була справна, а оце так помарніла. Чи не хвора часом, дитино?

— Голодую я, мамо.

— От нещастя, то хто ж нині голодує? Ти ж працюєш?

— Я тепер не працюю, мамо.

— Що ж, дочко, хто не працює, той і не їсть. Але хіба ж чоловік тобі зарплати не віддає?

— Віддає, мамо... Але я хочу бути такою, мов берізка. Тож і голодую, щоб схуднути...

— То тобі ж таки не погано з Василем? Він же не п'є, не б'є, зарплату віддає. Мо', на чужих молодиць задивляється?

— Ні, мамо, не задивляється. Та якийсь він такий дуже вже тихий та сумирний. Не можу я з ним жити... Хоч би нагримав коли чи лайнувся, щоб я відчула, що в хаті мужчина, а то таке — ні риба, ні м'ясо — ангел святий...

— То що ж ти хочеш? Тобі ж добре.

— Та виходить, що добре, але коли все отак добре та добре, то воно теж не дуже добре.

СЦЕНКА ДРУГА

— Розповідайте, громадянко, тільки покоротше.

— Так я ж покоротше. Такий басурман, такий катюга, п'яниця...

— Коротше.

— Так я і кажу, вік би йому не говорити. Був Василь, перший чоловік, як золото, а це паскудник, а не чоловік, і п'є, і б'є, і на чужих молодиць задивляється, світа божого б йому не бачити...

— Не кляніть.

— Хто його кляне, будь він проклятий!

— Громадянко, прошу розповідати по суті справи і коротко.

— Я ж і по суті. Прибігаю з роботи, а він же, дармоїд, ніде не працює і вже «під мухою»...

— Громадянко, коротше.

— Гаразд. Я коротко. Він до мене: «Го,го!» Я йому: «Га, га!», а він знову: «Ого-го!» І пішло по хаті — гур, гур! Діти: «Ге-е, ге-е!». Тут мати: «Гей, гей!» і до сусідів. Сусіди. «Ги-ги, гі-гі». Я оце до вас у міліцію і прибігла.

— Все громадянко, ясно. Підем утихомирим гар-гар.

І що цим жінкам треба?

Неля КАСЯНЧУК.

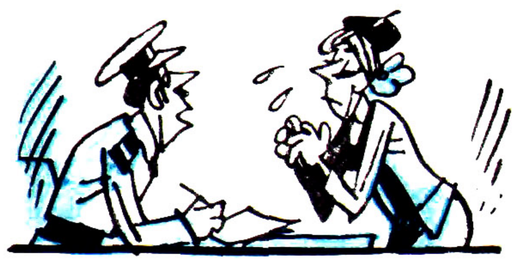

Мал. В. ГЛИВЕНКА

НАРАДА ПО ОБМІНУ ДОСВІДОМ

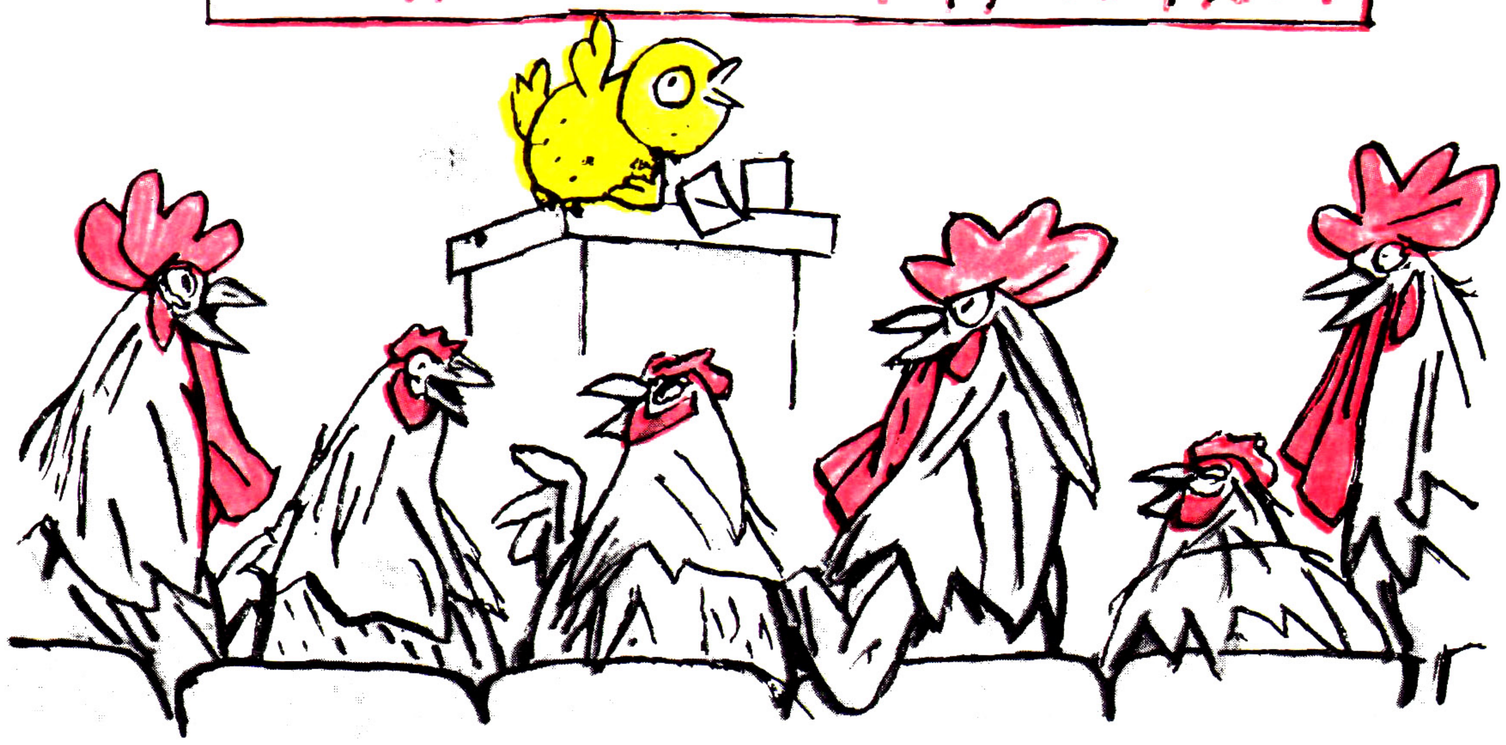

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

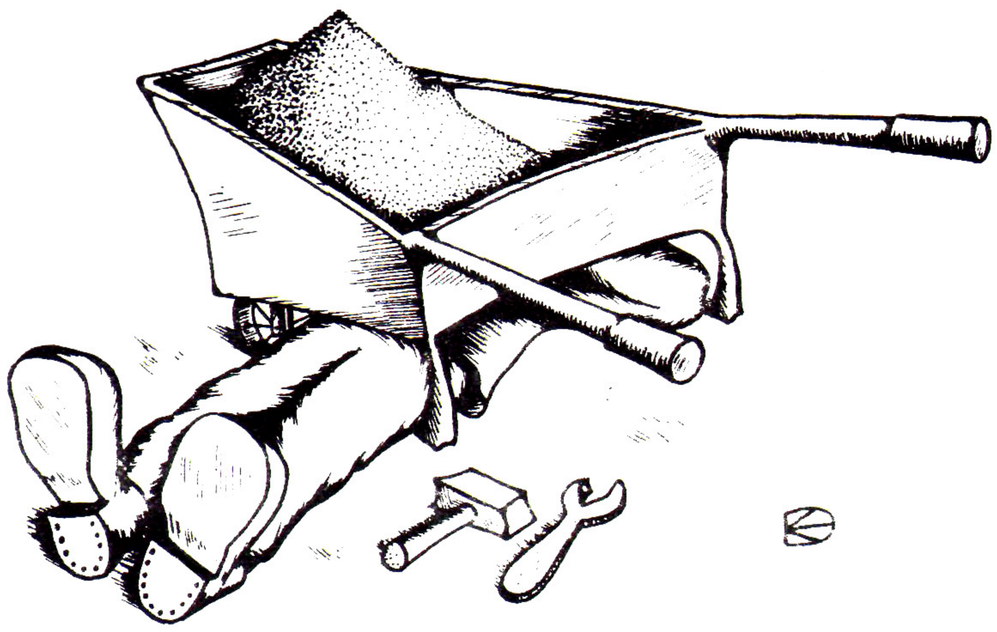

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ХТО РАНО ВСТАЄ...

Засвітиться у вікні — Сашко і Юрко біжать забрьохані додому, бо вони не люблять розбирати, де болото, а де сухо. Повечеряють. Юрко перекинеться й спить. А Сашко марудиться, лягати не хоче, навіть свої черевики почистить. Зате вранці його не добудишся: спить, як убитий. І ніяк його від цього не відучити. Поки прочумається, а Юрко вже встав, взувся в почищені черевики, бо вони у хлопців на один номер. Сашкові кривдно, але сам винен: сплюх. А Юрко приказує:

— Хто рано встав, той чисті черевики взяв!

Так і повелося: один не торкається до брудних черевиків, але рано встає, другий, хоч і охайний, але сплюх.

Чого тільки Сашко не придумував, щоб не проспати ранку! Нарешті придумав: прив'язав мотузку одним кінцем до своїх черевиків, а другим кінцем собі до ноги. От Юрко вранці встав і тільки узявся було за Сашкові черевики, як вони раптом — стриб, немов живі, — і до Сашкового ліжка! Юрко перелякався, а Сашко засміявся й каже:

— Хто рано встав, той чисті черевики взяв!

Довелося Юркові цього разу самому свої черевики чистити.

Борис ХАРЧУК.

НЕБІЙ

Йде по вулиці Нéбій,
Черевиками стука,
Почепивши на себе
Дві рогатки й шаблюку.
Збив картузик на очі,
Кулаки по кишенях:
«Н-ну! Хто битися хоче,
Налітайте на мене!
Що, сховалися, страшно?»
Обіклався камінцями —
І почав він відважно
Воювать з горобцями.

Тільки... (Як таке сталось?)
Стерпли враз йому п'ятки...
З-за куща хтось наставив
Отаке-енну рогатку!
Мить — і мчав він щодуху
Від страшного Отого.
Дерев'яна шаблюка
Била боляче ноги.
А маленький Сергійко
Аж за боки хапався:
«Ха-ха-ха! Наш Небійко
Та кози налякався!»

Тамара ЖУРБА.

Бабуся налила в чашку молока. Тетянка лише пригубила і поставила чашку на стіл.

— Чому ж не п'єш? — запитала бабуся.

— Несмачне, — покрутила головою Тетянка.

— Е, це, мабуть, чашка така! — мовила бабуся. — А зажди-но, я й забула: у мене ж є кухлик! Купила у гончаря.

Бабуся дістала з мисника глиняний кухлик. Бокатий і блискучий, він мовби усміхався до Тетянки.

Бабуся налила в кухлик молока.

— Ану тепер, Тетянко, спробуй.

Тетянка піднесла кухлик до губ і вже не могла відірватися від нього.

— Ну, як? — запитала бабуся.

— Ой, смачно! — сказала Тетянка. — Ще налий.

Бабуся, усміхаючись, знову наповнила кухлик.

Тепер Тетянка завжди п'є молоко з глиняного кухлика.

Василь ЧУХЛІБ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

БЕРЕЗНЕВА ОБЛОГА

ГУМОРЕСКА

Працівників оранжереї місцеві газетярі застукали зненацька. П'ятого березня на подвір'ї зеленого господарства хвацько скреготнув гальмами редакційний «газик». З нього вийшло двоє. Перший — худорлявий, швидкий у рухах, обвішаний фотоапаратами. Другий — поважний, в окулярах. Останній неквапливо витяг з кишені блокнот... Три години фотокор робив знімки працівників оранжереї. Фотографував жінок по одній, гуртом, з квітами і без квітів, забирався на стелажі, зависав біля стіни... У цей час інший кореспондент, зручно примостившись біля дверей, на яких висіла табличка «Квітів нема», причіпливо «допитував» завідуючу оранжереєю. Час минав, але газетярі, здавалося, тільки приступали до роботи. Через п'ять годин завідуюча не витримала:

— Може, вам, хлопці, кали потрібні?

Той, що в окулярах, миттю заховав блокнот і дістав давно наготований конверт з грішми:

— Нам, будь ласка, п'ять букетів.

Розплатившись і подякувавши, газетярі поїхали.

«Дипломати,— зітхнула завідуюча, витираючи піт з чола. — Через це інтерв'ю я обід пропустила... Як там діти? Чи поїли без мене?»

Звичним порухом підсунула до себе телефон. Підняла трубку, гудків не було.

«Зрозуміло», — подумала.

— Дівчата! — гукнула. — Замкніть двері, а то від нашого замовлення нічого не залишиться! Де квіти для урочистого вечора візьмемо? Сто вісімдесят шість букетів!

Та було вже пізно. У дверях виріс зв'язківець.

— Не працює? — кивнув на телефон. — Зараз подивимось. — І заходився розкладати інструмент.

— Але ж ми не викликали,— спробувала заперечити завідуюча. У цю мить погасло світло.

— Що ж, зачекаємо електриків, — приречено зітхнула.

Ті не забарилися.

— Скільки вам, хлопці?

— Нам лише — по букетику, — зраділи електромонтери і зв'язківець. — Скільки з нас?

— По д'евяносто три копійки, якщо з листочками...

Оперативники з міської міліції виявились не гіршими дипломатами, ніж газетярі:

— Як тут у вас? Хуліганства з боку громадян не спостерігається? Охорони не треба на ці три дні, що лишились до 8 Березня? — поважом проказав молоденький, явно неодружений, лейтенант. — Перевірте все: замки, вікна, чи паркан цілий,— наказав сержантам.

Цього разу поталанило. Квіти купив лише лейтенант. Сержанти не наважились, угледівши табличку «Квітів немає». Ледь прогуркотіла за вікнами міліцейська машина, як у дверях з'явилася одна з робітниць оранжереї:

— Артемівно, воду відключили, нічим поливати квіти.

— Сантехніки прийшли?

— Тут...

Мовчки вручивши чотирьом сантехнікам по букету, завідуюча подумала: «Добре, що котельню маємо свою, опалення не виключать...

Юрій ДМИТРЕНКО.

м. Кіровоград.

Щодні усмішки

ЧУЖЕ І СВОЄ

На вулиці села балакають жінки. Раптом із-за рогу вибігла свиня.

— Ой, людоньки, чия ж це така величезна свинюка? Та ще й риє. Чого доброго, мою хату підриє! Щоб їй у рило сім циганських голок, проклятущій!

— Валентино, так то ж твоя.

— Ой, лишенько! І справді моє поросятко. І як воно, малюпусеньке, вилізло з хліва?

Надіслав П. САМАРДАК.
м. Борзна
Чернігівської області.

ПІДРАХУВАВ

Зустрілися двоє давніх приятелів, от один і каже:

— Мусиш зрозуміти, що кожна чарка горілки скорочує життя на годину.

— Знаю,— відповідає той,— я підрахував, що вже п'ять років не живу.

А ОТ ТАК

— І як ти міг жити без мене! — каже жінка.

— Як? Трохи спокійніше і набагато дешевше.

Надіслав В. БУНЕЛИК.
м. Львів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ах, як пристрасно на мене сьогодні Вовк подивився! Усе ж таки є любов з першого погляду!

ЗАЛИЦЯЛЬНИК НА РОЗПУТТІ

Залицявся Грицько до Оксани,
Бо в Оксани
машина в придане.
Дуже Грицю подобалась Іра,
Бо у Ірн
у центрі квартира.
Приглядався Грицько ще й до Нати,
Бо у Нати —
завбазою тато.
— Що ж робити? — Грицько
розгубився.
Якби можна —
на всіх би женився.

Петро БОНДАРЧУК.
м. Донецьк.

Страшне перо не в гусака...

«Трактористи в полі гоняться за зарплатою, а не за якістю виконаних робіт».

(З доповіді).

—

«Раціон складений не по зоотехнічним правилам, але відповідає зоотехнічним вимогам».

(З акта).

Надіслав П. ЮРИК.

* * *

«Немає належного порядку на току, де грязь і камінь та інший непотріб знаходяться в занедбаному стані».

(З акта ревізії).

Надіслала Н. ДМИТРИШИНА.

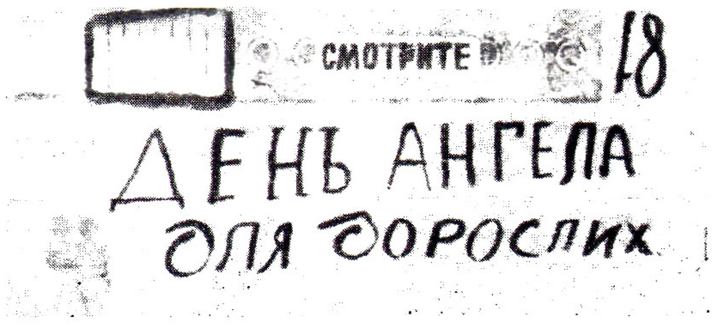

(З кіноафіші).

Фото М. І. ХОМИЦЬКОГО.

Чи варто вагітніти?

Раніше, щиро кажучи, я над цим якось не дуже замислювався. А тепер категорично заявляю: у Ровно вагітніти ризиковано. Заявляю після того, як довідався про одну історію, котра там сталася.

Що за історія, питаєте? Прошу дуже, можу поділитися.

Працювала в автошколі обласного комітету ДТСААФ комірником молода жінка Ольга Юра. До речі, мати двох малих дітей. Працювала нормально, хоч наявність діточок і становила певні труднощі. До того ж наприкінці 1977 року довго хворіла і все ж таки часто-густо приїжджала з лікарні на роботу, щоб видати водіям-інструкторам запасні частини, бензин та інше.

А от начальник автошколи Леонід Іванович Філюк натомість запевняє, що комірниця по-нехлюйському ставилася до своїх службових обов'язків. Свідчення цього — неодноразові стягнення за порушення трудової дисципліни. У січні — догана, через два тижні — сувора, потім — ще одна сувора догана (ще й з попередженням, хоч останнє, як відомо, жодним законом не передбачено).

О. Юра доводила й доводить, що стягнення ці надумані, натаскані, не мають під собою підстав.

Так воно чи не так, але сімнадцятого травня 1978 року було видано наказ про звільнення О. П. Юри з посади комірника, за те, що раніше пішла з роботи.

О. П. Юра не погодилася із звільненням та звернулася з позовом до суду. Написала пояснення щодо винесених їй стягнень і, між іншим, подала ще й довідку про те, що вона зо два місяці як вагітна. Тобто вже була вагітною на момент звільнення. Це рішуче міняло справу, бо, відомо, у нас вагітних жінок за будь-яких умов звільняти з роботи не дозволено. Але тут присутні в залі суду представники школи, й зокрема її начальник Л. І. Філюк, рішуче заявили, що, наскільки вони розуміють у таких ділах, Ольга Юра не вагітна, що це — її вигадка.

Суд вирішив звернутися до експертів. Експертів обрали — куди вже поважніших. А саме: головного акушера-гінеколога Ровенського облздороввідділу, доктора медичних наук Бориса Костянтиновича Квашенка та обласного судмедексперта Едуарда Олександровича Шараєва. Експертизу проводили більше двох тижнів (так, принаймні, офіційно зафіксовано), за останніми досягненнями науки (навіть при допомозі інфрачервоних променів!) і в результаті дійшли офіційно засвідченого підписами висновку: «На момент проведення експертизи (17. VII-3. VIII. 78 р.) ознак вагітності в терміні сім тижнів і більше у гр-ки Юри О. П не виявлено». Отже, на день звільнення вона, виходить, не була вагітною.

Висновки експертизи, як твердить закон, не є обов'язковими для суду. Але вчений ступінь і поважні посади експертів справили, вочевидь, відповідне враження, й міський суд під головуванням О. Д. Козака у позові відмовив. А колегія обласного суду це рішення залишила у силі, хоч на той час О. Юра подала ще одну довідку — зі стаціонарної лікарні, — що стверджувала її вагітність на момент звільнення з роботи.

А далі були знову огляди, комісії, консиліуми. Зокрема, дев'ятого жовтня консиліум у складі чотирьох лікарів на чолі з тим же Б. К. Квашенком встановив термін вагітності в двадцять один тиждень. Тобто виходить, що на час проведення судмедекспертизи вагітність жінки вже сягала дев'яти-одинадцяти тижнів. (До речі, рівно через три дні після консиліуму, 12 жовтня, у Київському науково-дослідному інституті педіатрії, акушерства та гінекології встановили строк вагітності — 24 тижні).

Коли я запитав Б. К. Квашенка, як могла статися така помилка експертизи, він скрушно захитав головою:

— Понадіявся, бачте, на висновки обласного судмедексперта.

— А хіба він акушер-гінеколог?

— Ні, але у нього є новітній прилад з інфрачервоними променями.

Винний, отже, прилад.

А судмедексперт Е. О. Шараєв пояснив, що якби їх викликали на засідання суду, то вони, ознайомившись з усіма обставинами справи, цілком можливо, дали б інші висновки. Але їх не викликали...

Я змушений був признатися шановним співрозмовникам, що мені в житті доводилося вислуховувати більш серйозні та кваліфіковані пояснення.

Не дивно, що за таких сумнівних обставин заступник голови Верховного суду УРСР П. Х. Сіденко опротестував рішення попередніх судів...

Я залишав Ровно з твердою вірою у те, що місцеві судді врешті-решт знайдуть правильне вирішення справи, котра так затягнулася, що за цей час може з'явитися на світ нова людина; з твердою надією, що ця нова людина, попри всі переживання матері, буде здоровою і щасливою.

А ще я думав про те, що коли — не дай боже! — з кимось із ровенських жінок трапиться подібна історія, то буде ліпше, якщо їх — нехай мені дарує головний акушер-гінеколог області, доктор медичних наук Борис Костянтинович Квашенко — проконсультує хтось інший. Хай навіть без ученого ступеня...

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

м. Ровно.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Це ви писали скаргу, що вам у пральні погано сорочку випрасували?..

Любий Перче!

Розв'яжи задачку.

22 жовтня 1976 року я здав на ремонт до Новоукраїнського радіоательє обласного управління «Побутрадіотехніка» звукопідсилювач «Поділля», якого мені не повернули й досі. За цей період, сподіваючись одержати відремонтований апарат, я побував у Новоукраїнці і Кіровограді 49 разів, написав у різні інстанції 37 скарг.

Скільки часу лишилося у мене на роботу в Будинку культури?

М. О. КИРИЧЕНКО,
керівник естрадного оркестру Глодоського сільського Будинку культури на Кіровоградщині.

Чи відомо тобі, скільки коштує склянка «Оржицької» води? Скажеш, не пив такої. Ми також не пили. І ніхто не пив. Бо ще у 1973 році район витратив 180 тисяч карбованців на будівництво насосної станції. Але та станція жодної склянки води не подала. Стоїть закостенілим пам'ятником чиєїсь безгосподарності і байдужості.

Отже, Перче, ми хоч і не пили ще тієї води, але думаємо, що вона дуже дорога.

Не знаємо тільки, як думають керівники нашого району?

Жителі селища Оржиця.
Полтавська область.

Запрошуємо тебе на відзначення першої річниці з дня відправки на Київський авторемонтний завод № 12 автобуса ЛАЗ-697 № 68—97, що відбудеться 30 березня 1979 року. Ми постараємося зробити все, щоб тобі у нас сподобалося і ти приїхав іще 8 травня — на подібний же ювілей з нагоди капремонту ЛАЗа № 68—98. Одне тільки до тебе прохання: прихопи з собою кого-небудь із керівників заводу. Без них таку дату відзначати не хочеться, а налагодити з ними контакт самі ми ніяк не можемо.

З. ФЛУД,
старший економіст Могилів-Подільського автопідприємства № 30113.

Вінницька область.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У розділі «Перчанські поради» (№ 12 журналу за 1978 рік) було надруковано замітку про те, що до носових хусточок, які виготовляє виробничо-художнє об'єднання «Вінничанка» пристрочують занадто великі матерчаті етикетки.

Директор об'єднання «Вінничанка» Н. Г. Снісар повідомив редакції, що замітку обговорено на технічній раді підприємства, після чого до хусточок замість матерчатих етикеток прикріплюють невеличкі паперові.

★ «Невже скарб?» — так називався фейлетон, уміщений у «Перці» № 16 за 1978 рік, у якому писалося про те, що приміщення пошти в селі Солтанівці аварійне і ось-ось може розвалитись, а будівництво нового все відкладається, бо ніяк не підберуть підходящого місця.

Заступник голови виконкому Одеської облради В. А. Орлов сповістив редакції, що облвиконком доручив обласному виробничому управлінню зв'язку протягом 1979 року збудувати нове приміщення для відділення зв'язку села Солтанівки. Контроль за ходом будівництва покладено на Любашівський райвиконком. Нині поштове відділення тимчасово переведено з аварійного приміщення до будинку райпобуткомбінату.

★ Редакція одержала листа, автори якого скаржилися на те, що працівники Баришівського ремонтно-будівельного управління порушують правила проведення робіт, грубо ставляться до замовників.

Керуючий Київським обласним трестом по ремонту і будівництву житла за замовленням населення П. А. Борисейко повідомив, що наведені у листі факти при перевірці підтвердились. За допущену тяганину при оформленні замовлень та виконання робіт, грубе ставлення до замовників техніка-кошторисника Фастовець Н. В. з роботи звільнено, а майстру РБУ Полуцькому оголошено сувору догану.

★ Мешканці одного з будинків по вул. Синяківській у місті Ніжині (Чернігівщина) поскаржилися редакції на те, що у них погано працює опалювальна система і в квартирах буває холодно.

Після втручання в цю справу Перця голова виконкому Ніжинської міськради Г. П. Коваленко повідомив, що нині в котельні підключено другий котел, і в квартирах підтримується нормальна температура.

★ Колгоспник Головатий А. М. поскаржився Перцеві на те, що керівництво колгоспу імені Леніна (Держинський район) безпідставно звинуватило його у порушенні громадського порядку, внаслідок чого його було притягнуто до адміністративної відповідальності.

Як повідомив редакції прокурор Хмельницької області Н. А. Ляшенко, скаргу визнано обгрунтованою. Постанову народного суду про притягнення Головатого до адміністративної відповідальності опротестовано. Ухвалою голови обласного суду протест задоволено, постанову суду відмінено.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів «КАРУЗЕЛЯ» — Лодзь, «СТИРШЕЛ» — Софія, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «ПАВЛИХА» — Любляна, «ОСТЕН» — Скопле, «ШВЕЙЦЕР ІЛЮСТРІРТЕ» — ЦЮРІХ, «ШТЕРН» — Гамбург.

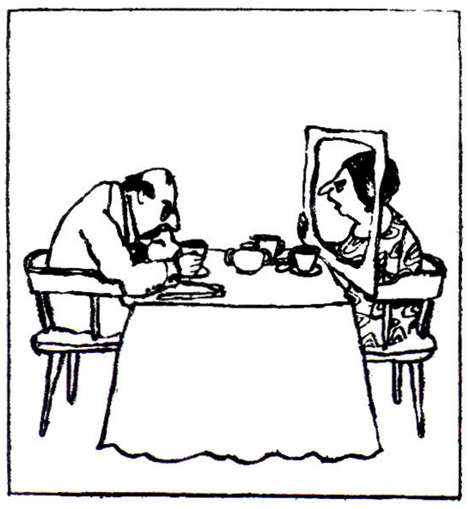

— Може, хоч тепер ти звертатимеш на мене хоч якусь увагу...

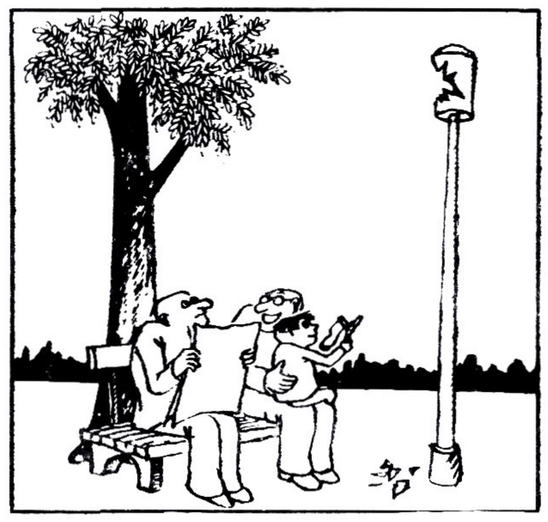

— Я теж у його віці таким був...

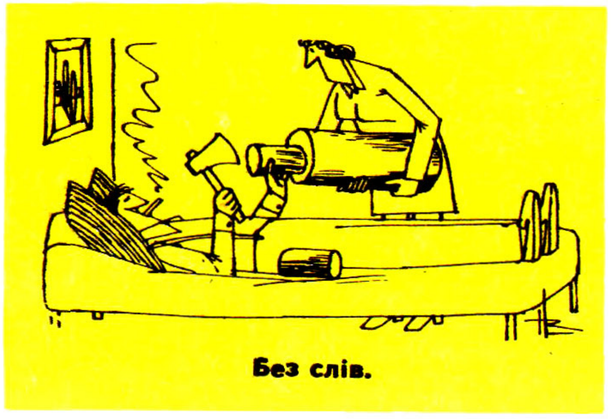

Без слів.

Ситуація.

Без слів.

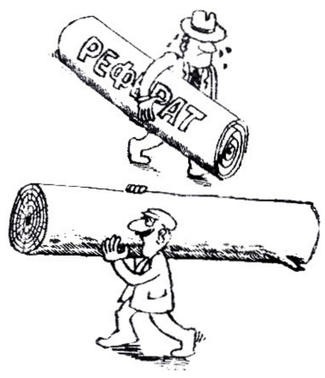

Без слів.

ПОДРУЖЖЯ І ТРАСА

Стефанія ГРОДЗИНСЬКА

Вона. Ти даремно загальмував на слизькому шосе.
Він. Я загальмував, бо ти вхопилася за кермо.
Вона. Я вхопилася за кермо, бо тебе почало підкидати.
Він. Мене почало підкидати, коли ти вхопилася за ручне гальмо.
Вона. Я вхопилася за ручне гальмо, коли ти крикнув «боже мій».
Він. Я крикнув «боже мій», коли ти збила мені ногу з педалі газу.
Вона. Я вдарила тебе по нозі, бо ти не хотів мене слухати.
Він. Я не хотів тебе слухати, тому що ти радила мені водити козу на мотузці замість автомобіля.
Вона. Я радила тобі водити козу на мотузці замість машини, бо ти їхав, як божевільний.
Він. Я їхав, як божевільний, тому що хотів утекти від «Фіата», якого ти вилаяла, коли ми його обганяли.
Вона. Я вилаяла його під час обгону, бо він дивився на мене і стукав пальцем по лобі.
Він. Він стукав пальцем по лобі тому, що ти висунула у вікно праву руку, ніби вказуючи йому, що ми маємо повертати вправо.
Вона. Я висунула руку, щоб показати тобі, в яке дерево вріжемося, коли будеш так гнати машину.
Він. Але ж кінець-кінцем врізалися в інше...
Вона. Звичайно! Чого тільки назло мені ти не зробиш!

—

Таку вони вели розмову, відлітаючи на небо...

Переклав з польської Микола КРИЛОВ.

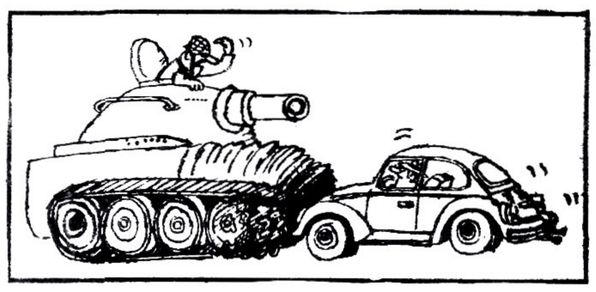

— Куди прешся, ідіоте!

— Ти що, не вмієш читати?!

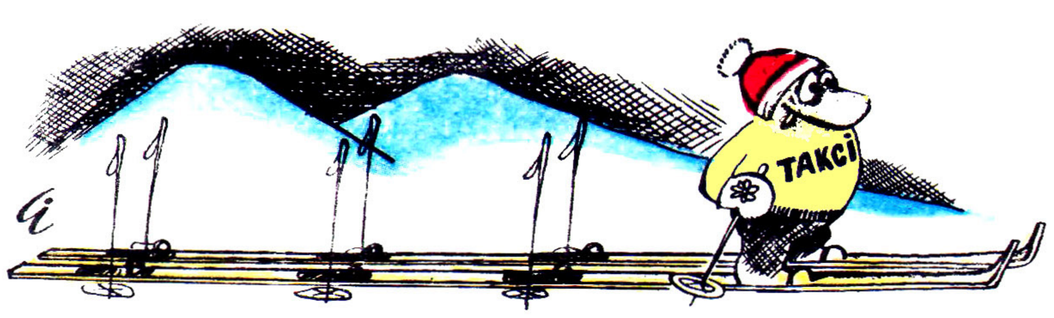

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 5 (1047) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02. 02. 1979 р. Підписано до друку 20. 02. 1979. БФ. 11436. Формат видання. 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 0641. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1979 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

perec-ua.

perec-ua.

Відсканував Олександр Яновський, опрацював Олег Леськів

Індекс 74393

Сатира наших побратимів

Малюнки з журналів
«КІПЕРУШ» — Кишинів,
«МУШТУМ» — Ташкент,
«ЧАЯН» — Казань,
«ШЛУОТА» — Вільнюс.

Мал. В. БЕРЕЖНОВА

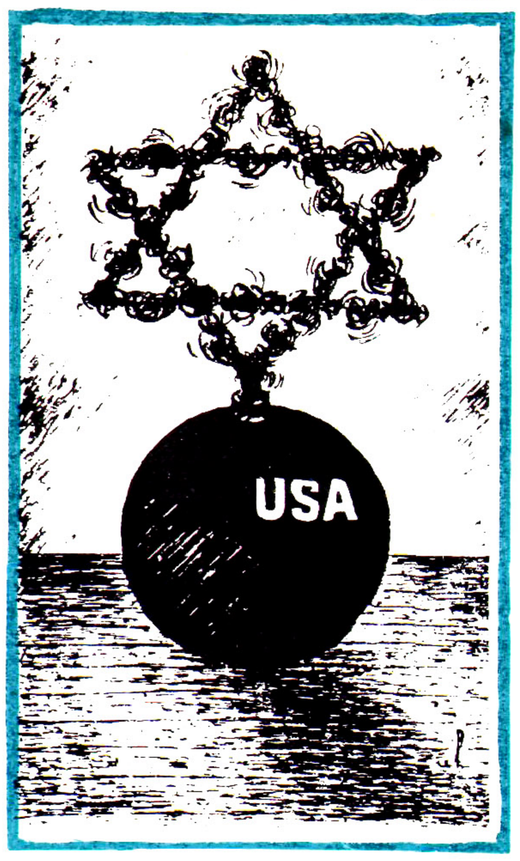

Без слів.

Мал. Н. ДАНЦІЯ

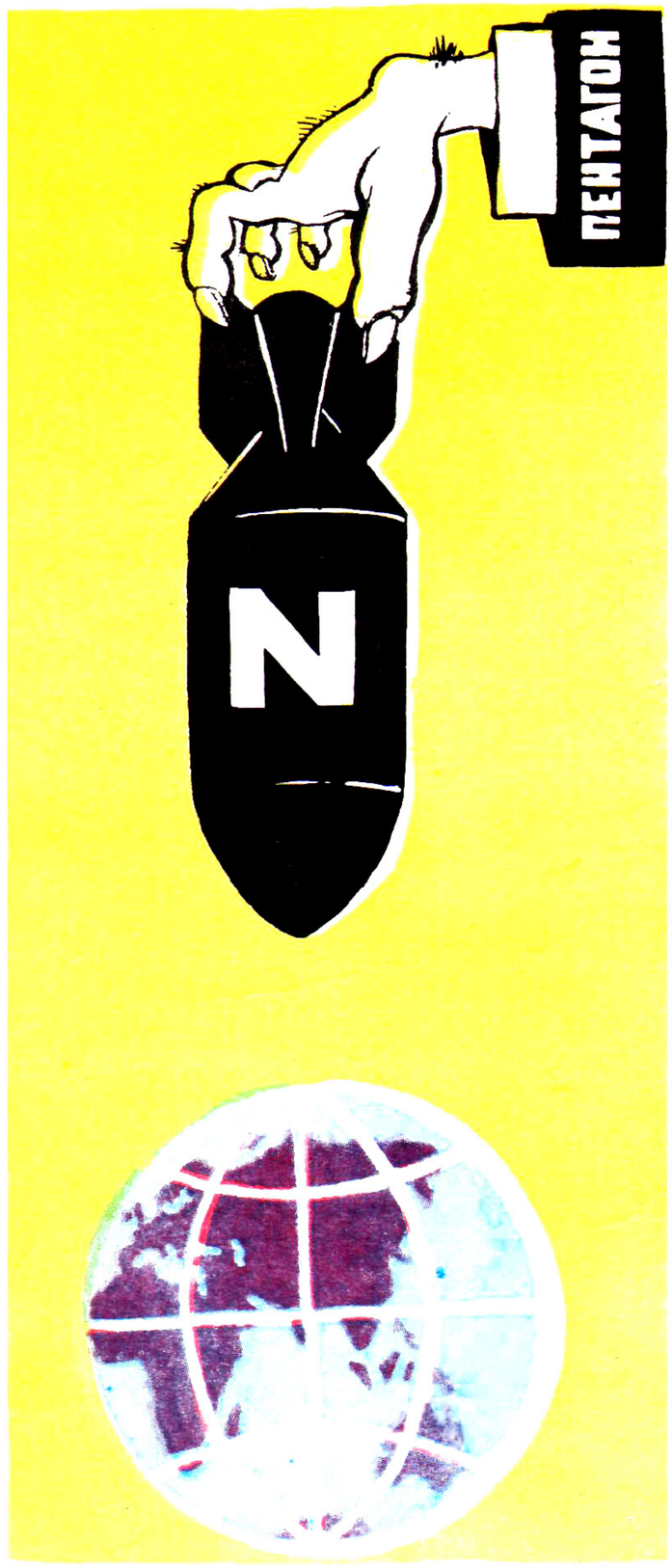

Без слів.

Мал. Р. ОШКУТИСА

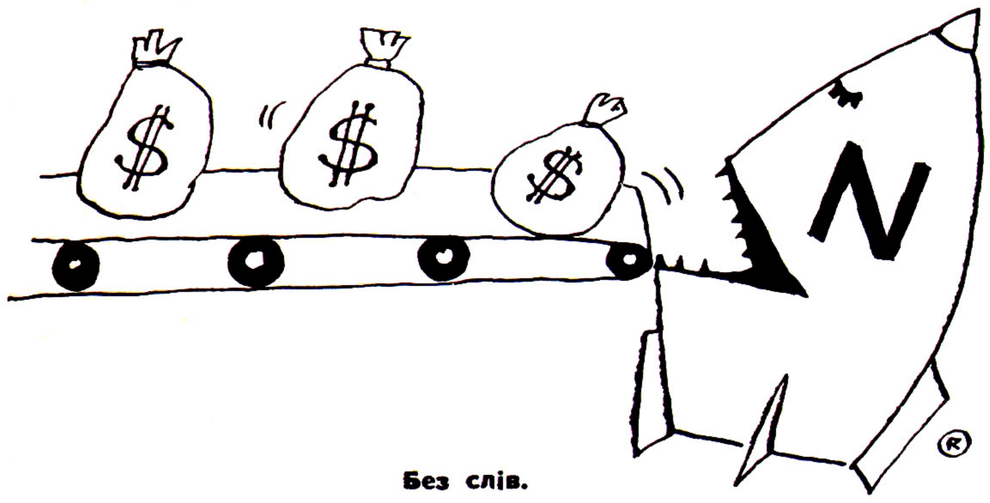

Без слів.

Мал. Л. ЄЛЬКОВИЧА

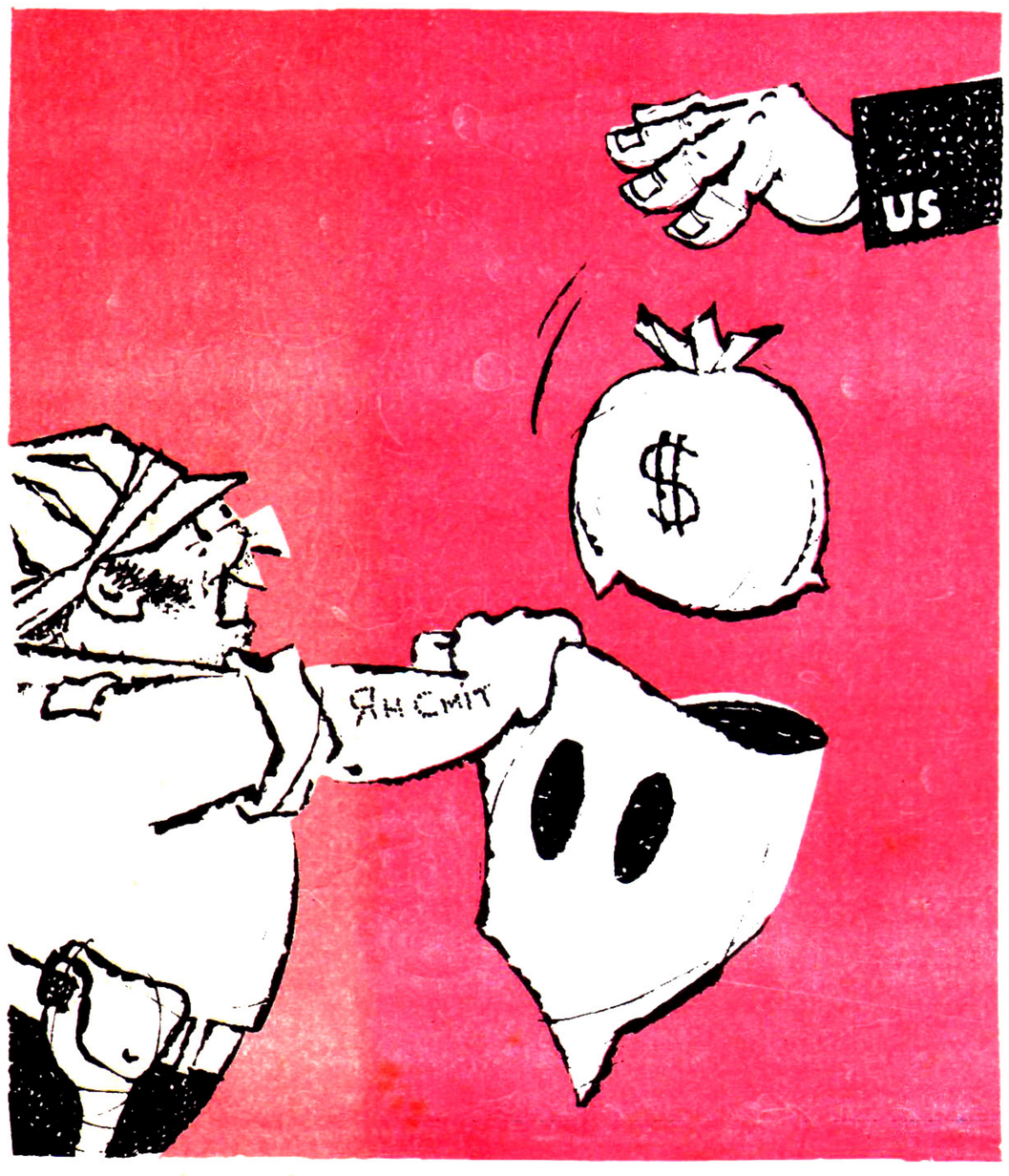

— А це тобі на витрати по захисту прав людини...

Мал. І. ТАБАЧНЮКА

— Закінчуй пошвидше! Треба встигнути до затвердження конгресом військового бюджету.